



Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

ANUL LVI
Noiembrie — Decembrie
1978

Iubiți frați și stimate surori, Stimați frați colaboratori,

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“ (1 Tes. 5,23).

Am poposit din nou la pragul socotelilor, al analizelor și al bilanțurilor pentru trecut, al hotărârilor mari pentru ceea ce este dincolo de prezent, care ne cheamă prin necunoscutele din ecuațiile vieții și pe care sintem datori să le rezolvăm.

Un an, anul vieții noastre, s-a scurs asemenea boabelor de nisip în clepsidra timpului, aducând cu fiecare zi, bucurie și responsabilitate, necesitatea de a investi în bucuria și fericirea noastră prezentă și viitoare munca, inteligența, răbdarea, iubirea, dăruirea, sacrificiul și recunoștința noastră pentru că „orice ni se dă bun și orice dar desăvirșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare“ (Iacob 1,17).

„Dumnezeul păcii“, ne-a făcut să ne bucurăm de pace și în anul care a trecut. Și deși suveica urii și neînțelegerilor a țesut pinza învrăjbirii și a morții în multe colțuri ale lumii, noi, țara noastră, a fost crotită. Ne-am mincat piinea în belșug și ne-am așezat capul spre odihna nopții fără teamă. Pentru aceasta aducem mulțumire lui Dumnezeu și celor care au vegheat la păstrarea și consolidarea păcii, la binele și prosperitatea țării noastre.

Și în acest an am pus umărul la efortul țării de a crește vrednicia și bogăția națională și în același timp, binele și prosperitatea noastră a tuturor. Ne-am bucurat împreună cu țara, manifestându-ne dragostea și cinstirea față de faptele mărețe ale înaintașilor noștri care prin lupta lor au înfăptuit la 1 Decembrie 1918, Marea unire. Ne angajăm ca și pe viitor să fim aceiași cetățeni sirguitori, loiali, cinstiti, oferindu-ne toate capacitățile noastre în slujba idealurilor nobile de pace și progres social.

Iubiți frați și stimate surori:

Ca oameni ai credinței și cercetători ai Cuvintului Sfințelor Scripturi, primiv de ani de zile la profeția din Ioel, capitolul doi, ca la un eveniment spiritual cu implicații veșnice, dar pe care îl considerăm încă o lucrare a viitorului îndepărtat, când toți cei care se găsește în credință vor căuta cu toată inima pe Dumnezeu, își vor spune întreaga lor ființă lucrării cercetătoare a Duhului Sfânt, vor cunoaște experiența unei profunde pocăințe și vor fi una, stăruind în rugăciune. Este tabloul bisericii luptătoare și biruitoare. Este înfățișarea lucrării ce trebuie să aibă loc în viața bisericii și a fiecăruia dintre noi în parte. Dar această ieșire din spiritul Laodicean se va înfăptui numai atunci când noi, în mod individual, vom începe în adevăr să căutăm pe Domnul Dumnezeu, să-L găsim în paginile Cuvintului Său studiindu-l, în comuniunea tainică a rugăciunii, în recunoașterea a-titudinii de îngăduință față de slăbiciunile noastre și față de păcat, pregătind în acest fel acțiunea de perfectă identitate a noastră cu Mintuitorul nostru (Gal. 2,20).

Binecuvântarea ploii tirzii nu va veni însă niciodată asupra acelor „credincioși“ care neglijează ocaziile studierii Cuvintului lui Dumnezeu, ocaziile meditației și rugăciunii în vederea slujirii lui Dumnezeu și a-

proapelui. Ea nu va veni niciodată asupra aceluia dintre noi care stau în inactivitate, care nu-și îndeplinesc lucrarea chemării lor, care așteaptă ca ceva miraculos să se întâmple cu ei pentru a-i proiecta pe drumul datoriei lor. Neglijăm prea mult lucrarea chemării noastre și Dumnezeu va reține în dreptul multora vinovăția păstorului plătit, care n-are grijă de turma ce i-a fost încredințată, care este lipsit de dragostea ce este gata să se jertfească pentru turma sa. Adevăratul păstor stă permanent în mijlocul turmei sale, se identifică cu ea și face totul pentru binele și prosperitatea ei. Unii ca aceștia vor căuta totdeauna pe Dumnezeu, vor fi canale ale binecuvântărilor lui Dumnezeu în favoarea turmei. Blindețea, umilinta, conștiința dependentă de Dumnezeu vor caracteriza pe cei ce slujesc astfel lui Dumnezeu și a-proapelui lor.

Nu considerăm noi oare că stînd pe pragul noului an, 1979, este de datoria noastră, a tuturor, să intrăm într-un astfel de legămint cu Dumnezeu? Dacă așteptăm de ani de zile să se vadă în mijlocul nostru și-n viața noastră spirituală un reviriment, o mai naterică lucrare a Duhului Sfânt și o sununere toială față de influențele lui sfințitoare, ale căror rezultate să se vadă în viața, caracterul și activitatea noastră, atunci să îngăduim Cerului și Duhului Sfânt ca această lucrare să înceapă acum și să înceapă cu mine și fiecare dintre noi să luăm aceeași hotărîre.

Istoria poporului lui Dumnezeu din vechime cunoaște un asemenea moment cînd proorocul Azaria s-a dus înaintea lui Asa și i-a spus din partea Domnului: „Ascultă-mă, Asa, și tot Iuda și Beniamin! Domnul este cu voi cînd sinteți cu El; dacă-L căutați, El veți găsi; iar dacă-L părăsiți, și El vă va părăsi“ (2 Cron. 15,2).

Raportul Sfințelor Scripturi ne spune că Asa și întreaga poporul au luat seama la acest cuvînt din partea cerului și „au făcut legămint să caute pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, din toată inima și din tot sufletul“ (2 Cron. 15,12). Nu este oare momentul cel mai potrivit pentru fiecare dintre noi de „a intra într-un nou legămint cu Dumnezeul mintuirii noastre?“ Un legămint al iubirii și slujirii dezinteresate? Un legămint al credincioșiei față de lucrarea chemării noastre! Un legămint al părăsirii propriilor noastre cărări și al pășirii numai pe calea trasată nouă de Domnul Hristos care a trăit și Și-a dat viața pentru a face pe „ALȚII FERICIȚI“.

Împreună cu psalmistul să înălțăm și noi ruga noastră, a consacrării noastre:

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile! Vezi dacă sint pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei“ (Ps. 139, 23—24). Numai atunci cînd vom îngădui Duhului Sfînt să facă aceeașă lucrare, Dumnezeu păcii ne va putea sfinți pe deplin și vom putea fi păziți întregi, și fără prihană pînă la venirea Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. Fie ca anul 1979 să aducă zorii acestei experiențe divine în viața spirituală a fiecăruia dintre noi și a întregii Biserici.

1 Decembrie

1918

...

1 Decembrie

1978

S U M A R

- Pagina Președintelui
- A 60-a aniversare a făuririi Statului Național Unitar Român.
- Pagina Pastorului
- În a cincizecea zi
- Prin acesta vor cunoaște toți
- Ferice de cei ce își spală hainele
- Iată-mă pe mine și turma pe care mi-ai încredințat-o
- Epistola către Evrei
- Planul lui Dumnezeu
- Din viața Bisericii
- Este necesară pregătirea teologică ?
- M. B. Czechowski și E. G. White (II)
- Sfirșit de cale
- Întrebări și răspunsuri

Un ecou din străfunduri de suflet, întetându-se din ce în ce mai mult, pe măsură ce istoria își desfășoară filele ei de cronici sau contemporaneitate, străbate plaiurile pline de frământări, de zbucium, de lupte drepte și cinstitute, de dragoste de glie și de neam, ce din vreme imemorabile a hrănit și crescut un popor pașnic, blând, înțelept, iubitor de libertate și de moșie, constituind zidul de care s-au sfărîmat dorințele lacome și poștele nesăbuite ale acelor care au încercat să încalce fruntariile stabilite din moși-strămoși ale acestei așezări. Căci România, așa frumoasă, bogată și binecuvîntată de Dumnezeu cum a fost și este își merită numele și locul pe care a fost clădită.

Viteazul, al deznădejdiei după moartea lui, al reînvierii viguroase în 1848 și al împlinirilor răsunătoare la 24 ianuarie 1859. Unirea Principatelor de la 24 ianuarie 1859 a curmat vechile stări de lucruri și a deschis drum larg noului, viitorului.

Dar Unirea din 1859 n-a fost decît momentul declanșator al unui amplu proces istoric, o etapă pe drumul formării statului național unitar român modern și independent.

Unirea a fost și preludivul Independenței. În zilele de 5 și 24 ianuarie 1859 s-au pus temeliiile zilei de 9 mai 1877. Un stat național, cu structuri moderne, nu putea să mai ființeze sub o suzeranitate nu numai umilitoare, dar și anacronică; Independența trebuind să constituie premisa desăvîrșirii pro-

A 60-A ANIVERSARE A FĂURIRII STATULUI NAȚIONAL UNITAR ROMÂN

Pentru patria noastră se potrivește de minune cuvintele Psalmistului din Ps. 87, 6: „Domnul numără popoarele scriindu-le: Acolo s-au născut”, căci pentru ea a fost rînduit acest loc; ea aici s-a născut odată cu fiii ei harnici și viteji.

1 Decembrie 1978, aniversarea a 60 de ani de la unirea Transilvaniei cu România, eveniment care a marcat înfăptuirea statului național unitar român, moment de importanță crucială în destinele patriei, și care nu a fost un produs al întâmplării sau al unei conjuncturi internaționale favorabile, ci o necesitate istorică, este expresia cerințelor legilor obiective ale evoluției sociale.

Venind din adîncul vremii, rezistînd vitregiei trecutului potrivnic — năzuința aceasta, cea mai arzătoare dintre toate, fruct al conștiinței de neam, transformată în zorii epocii moderne în conștiință națională, a străbătut spre zilele noastre drumul suferinței și luptei, al bucuriei neșarmurite sub Mihai

cesului de unificare statală a națiunii.

Unirea, Moldovei cu Țara Românească, reformele și statutul de independență au constituit puternice premise pentru trecerea românilor la etapa ultimă a procesului de realizare a unificării statale. Treaptă de treaptă, națiunea își cucerise drepturile și semnificativ este faptul că românii din toate provinciile au susținut energic și pasionat eforturile statului național. „Românii din Transilvania” — scria încă prin 1860 Alexandru Papiu Ilarian, „exprimînd pozițiile tuturor românilor din afara hotarelor Principatelor Unite — în împrejurările de față, numai în Principate privesc, numai de aici așteaptă semnul, numai de aici își văd scăparea”. „Cînd s-a ales Cuza domn” — mai adăuga el semnificativ — „entuziasmul la românii Transilvaniei era poate mai mare decît în Principate”.

Pe plan politic, românii transilvăneni cer, după 1860, tot mai insistent drepturi ca: limbă

oficială română, facultate de drept în limbă română, burse de studii din partea statului pentru studenții nevoiași, etc.

Concomitent, în Principatele Unite apar ziare, ca Dacia, de la Iași, ce militau pentru unirea tuturor românilor, căci ideea daco-română se înrădăcinase adânc în sufletele tuturor. Cuprinzând membri din toate teritoriile locuite de români, viitoarea Academie Română a jucat rolul unui efectiv for național, care a concentrat gândurile tuturor și a strălucit cu puterea renăscătoare a unității spirituale. Sub bolta ei, învățații au cizelat limba română cultă, devenită simbol și instrument național, și tot acolo au răsunit glasurile unui Hasdeu, Babeș sau Iorga, care au dus peste hotare faima puterii spirituale a poporului român.

Prin importanța și urmările ei, unirea Moldovei cu Țara Românească de la 24 ianuarie 1859 a aruncat așadar lumină, a fost speranță și imbold pentru cei mai bine de 50 de ani de zbcium și luptă ce au precedat adunarea măreață de la 1 decembrie 1918. La aceasta au venit conștienți și cu fruntea sus, ca și voievodul care a intrat în Cetatea Albei pentru a lăsa o amintire neștersă, zecile de mii de români, nezdruncinați în hotărârea lor de a transforma în faptă testamentul politic al marelui Mihai — Unirea cea Mare.

La 1 Decembrie 1918 s-a împlinit visul milenar al întregului popor românesc de a se găsi unit în casa mare și generoasă a unei singure țări — România.

Bîruit-a gândul ca fratele să se afle lângă frate și nimeni să nu mai fie străin în țara sa. Ființa unui neam întreg, despărțită atîta amar de vreme de soarta nedreaptă pe care i-o hotărîse istoria, renăștea acum, puternică și mîndră în toată strălucirea ei, ca o răsplată vie a atîtor jertfe făcute întru dreptate și adevăr.

Unirea Transilvaniei cu țara mamă, la 1 Decembrie 1918, nu a însemnat, de fapt, decît consfințirea unei realități istorice milenare pentru că, deși ro-

mâni au fost despărțiți prin granițe artificiale veacuri întregi, unitatea lor nu și-a încetat nici o clipă existența. De cînd a apărut poporul român, în vechea vatră a Daciei, de-o parte și de alta a Carpaților, pînă tot pîne i s-a spus, codrului — tot codru, fratelui, tot frate și în același fel s-au chemat și se cheamă și astăzi toate cuvintele cu care dăm nume lumii din noi și lumii care ne înconjoară. Aceiași strămoși și aceleași idealuri, același pămînt dăruit cu frumusețe și bogăție și aceleași daruri, care acum, în ziua cea mare, prin voința unanimă s-au legat într-unul singur, al unui neam unit pentru veșnicie.

Este de ajuns să străbați astăzi, fie și în viteza automobilului, plaiurile românești, ca să-ți dai seama că visul unirii, împlinit acum șazeci de ani, a dat roade bogate pentru toți locuitorii acestor meleaguri, uniți în munca și lupta lor comună de a face viața mai frumoasă, mai prosperă, de a o înălța tot mai mult pentru ei și pentru urmașii lor.

România de azi înfățișează imaginea unei țări în plin avînt. Se dezvoltă în ritm înalt economia națională, se obțin succese istorice în industrializarea țării, în modernizarea agriculturii, în dezvoltarea noii baze tehnico-materiale a societății. Cresc continuu venitul național și, pe această bază, nivelul de trai al poporului. Învățămintul, știința și cultura se afirmă ca factori de seamă ai progresului general, îmbogățesc necontenit cu noi valori patrimoniul spiritual al poporului.

Actul istoric de la 1 decembrie 1918 a încununat un îndelungat proces istoric și, de asemenea, o realitate de necontestat: unitatea românilor. Născuți pe un teritoriu a cărui frumusețe și armonie au încîntat totdeauna pe călătorii străini, îmbrățișarea apelor cuprinzînd cîmpiile și pădurile, iar lanțul Carpaților impunători și regiunile de dealuri, ca și plaiurile înalte desfătînd generații de-a rîndul, românii constituie în Europa o realitate specifică.

Prin înaintașii daci, originile lor se pierd în negura mileniilor. Faptele lui Dromichete, Burebista și Decebal, ca și ale poporului lor, ne dau și astăzi sentimentul statorniciei, al demnității și curajului.

Președintele țării noastre, Nicolae Ceaușescu, a scos în evidență pe drept participarea întregii națiuni la acest act epocal. Domnia sa afirma:

„În mișcarea popoarelor europene pentru autodeterminare națională și scuturarea dominației străine desfășurată în anul 1918 se încadrează și lupta maselor populare din România și Transilvania pentru eliberarea Transilvaniei de sub jugul habsburgic. Trăsătura distinctivă fundamentală a acestei lupte a fost largul ei caracter de masă. Crearea consiliilor și gărzilor naționale în toate județele, orașele și comunele Transilvaniei, sutele de mii de semnături care au întărit mandatul încredințat delegaților la marea adunare de la Alba Iulia, participarea a peste 100.000 de oameni la această adunare dovedesc că unirea Transilvaniei cu România nu a fost actul cîtorva persoane sau grupuri izolate, ci opera întregului popor, a întregii națiuni.

Iată de ce nimeni, în afară de popor, nu poate pretinde că a înfăptuit unirea“.

Întreg acest act nu poate fi înțeles rupt de contextul său istoric și mai ales dezlipit de rădăcinile istorice. Crearea statului național unitar Român, este rezultanta firească a unor trăsături definitorii milenare ale poporului român, concretizarea statornică a faptei lui Mihai Viteazul, încoronarea unui amplu proces istoric, inaugurat cu mai mult de un secol în urmă, desăvîrșirea pe un plan superior a luptei pentru Unirea Principatelor, consecința consolidării statului național modern român prin reforma modernizatoare, ca și a cuceririi Independenței. Era deci o împlinire îndelung așteptată, ale cărei rădăcini milenare se pierd, ca și istoria românilor și a înaintașilor lor, în negura veacu-

(continuare în pag. 7-a)

„SĂ AUDĂ POPORUL... ȘI SĂ AIBĂ ÎNCREDERE ÎN TINE“

„Și domnul a zis lui Moise: Iată, voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi și să aibă totdeauna încredere în tine.“ (Exod 19, 9).

Versetul acesta vorbește despre o vizită pe care Dumnezeu dorea să o facă prietenului Său Moise. Locul ales pentru aceasta era Sinai, stincos dar maiestuos, care domina un șes întins și pustiu, unde poporul Israel ajunsese după o călătorie de 45 de zile.

El ne mai vorbește despre ceea ce Dumnezeu dorea să facă pentru trimisul Său, ca să se întărească tot mai mult autoritatea lui de conducător și să crească prestigiul său în fața poporului Israel. Acest popor urma să vadă o scenă grandioasă și înfricoșătoare care trebuia să le dea impresia că tot ceea ce este în legătură cu slujirea lui Dumnezeu trebuie tratat cu cel mai mare respect și admirație.

Există aici o lecție foarte importantă pentru noi pastorii Bisericii A.Z.S. care sintem trimișii lui Dumnezeu, însărcinați cu o solie ce are proprietatea de a pregăti credincioșii pentru întâmpinarea Domnului Isus Hristos. Dumnezeu își face partea Sa de lucru cu credincioșie. El lucrează neobosit pentru ca servii Săi să se poată bucura de încredere, respect și considerație și așteaptă de la ei să răspundă o influență sfântă „un miros de viață spre viață“. Așa cum Domnul a lucrat pentru Moise, așa lucrează și pentru servii Săi de astăzi. Dar așa cum Moise a conlucrat cu Dumnezeu făcându-și partea sa de lucru în mod credincios, cum declară Pavel în Evrei 3,5 — tot așa și noi trebuie să ne cunoaștem partea de lucru care ne aparține în colaborarea noastră cu Cerul, pentru a avea succes în îndeplinirea însărcinării noastre.

Ciștigarea încrederii, un factor important în lucrarea lui Dumnezeu — atunci și astăzi.

Ciștigarea încrederii este un lucru esențial pentru cei care sint chemați să lucreze pentru Dumnezeu, pentru poporul Lui și pentru semenii lor. Și Moise era conștient de lucrul acesta. De fapt încrederea era o problemă care frământa inima a acestui bărbat împovărat de răspunderi mari. Să ne aducem aminte de cele relatate în Exodul 4,1—9, unde se vorbește despre „șovăielile lui Moise“ cu ocazia trimiterii sale. Teama lui era că nu va fi crezut și ascultat. Să-l auzim: „N-au să mă creadă, nici n-au să asculte glasul meu“. Eșecurile care îl descurajaseră altă dată, mai stăruiau încă în amintirea sa.

A fost un timp cind Moise a crezut că prin zelul său, prin cunoștințele sale, prin tinerețea și capacitatea sa de strateg militar, prin vorbirea sa cuceritoare și talentul său organizatoric, deci prin tot ceea ce el însuși era și avea ca farmec personal, s-ar putea bucura de toată prețuirea și încrederea necesară unui conducător. Cit de amară i-a fost dezamăgirea cind a auzit din partea fraților săi, cuvintele: „Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi?“ (Exod 2,14). Urmează fuga sa pentru a se salva. Desigur că aceasta n-a fost ușoară. Granița de răsărit a Egiptului era păzită de la Marea Mediterană pînă la golful Suez, printr-un sistem de turnuri veghiate de oameni, fiecare în legătură cu celălalt. Fără îndoială că aceasta a fost o experiență amară pentru unul care cunoscuse pînă aici numai luxul vieții de la curtea imperială și care încă nu făcuse cunoștință cu suferința. În cele din urmă Moise a ajuns în țara Madian.

S-au scurs mulți ani în tăcere. Un fost prinț al celei mai puternice case regale a acelor timpuri, își petrecea acum în liniște zilele ca păstor în Madian.

El schimbase palatul cu un cort, luxul Egiptului cu viața deșertului Sinai, mulțimea curții și oștirea sa cu o turmă de oi și de capre.

Ce schimbare! Totuși cei 40 de ani petrecuți pe întinsele locuri ale deșertului au făcut din el un astfel de om, pe care Domnul l-a putut folosi apoi pentru eliberarea poporului Său din Egipt. În timpul acestor ani, Moise a învățat lecții importante pentru el, conducătorul unui popor rebel.

Calitățile dezvoltate de Moise în timpul acestor ani, singur cu Dumnezeu în deșert și în mijlocul naturii, au fost foarte prețioase și au necesitat, pe drept, lunga singurătate și umilire, spre a le ciștiga. Istoria de mai tirziu dovedește că anii aceia n-au fost pierduți și că el a fost un învățacel sirguincios sub tutela lui Dumnezeu, absolvind cu cinste acest curs.

„Iată că n-au să mă creadă“ se scuză Moise, crezind că ei îl vor disprețui și vor refuza conducerea lui. El știa cit de greu se ciștigă încrederea poporului și cit de ușor se pierde. Și o dată pierdută încrederea, cauza este pierdută. De aceea el ezită folosind toate argumentele.

Dar Dumnezeu îi spusese (Exod 3,18) că de data aceasta primirea lui se va deosebi mult de aceea care i s-a făcut cu 40 de ani înainte.

Moise trebuia să mai cunoască și faptul că inimile tuturor sint în mina lui Dumnezeu și că El va conduce treburile poporului Său în așa fel încît aceasta să fie gata să-l recunoască ca unealtă aleasă de Dumnezeu pentru eliberarea lor. Totuși Moise a ezitat în fața răspunderii. Domnul îl înzeștră apoi cu puterea de a face minuni.

În felul acesta lui Moise nu i s-a încredințat numai Cuvîntul lui Dumnezeu ci a fost în-

zestrat și cu puterea Lui. El a fost primul profet făcător de minuni trimis de Dumnezeu la poporul Său și astfel a devenit un tip al lui Hristos (Deut. 18, 15; Ioan 1,45; Fapte 3,23).

Din nou la Sinai, deși după eliberare, după trecerea Mării Roșii, și după Refidim, Dumnezeu vorbește lui Moise despre încrederea permanentă. Dar aceasta este pusă în legătură cu o experiență nouă: o neîntreruptă comuniune cu Dumnezeu. Pentru că o înălțătoare experiență a unei zile nu constituie nici o siguranță pentru zilele următoare.

Experiența lui Moise de la Sinai a fost extraordinară. Despre această experiență Biblia spune: „Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui, care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura, și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu ca să nu murim“ (Exod 20,18—19).

„Apropie-te mai bine, tu, și ascultă tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru; apoi să ne spui tu însuși tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru, și noi vom asculta și vom face (Deut. 5,27).

Și „cînd s-a coborît Moise de pe munte, nu știa că fața lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul... Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise, și vedeau că pielea feței lui strălucea“... (Exod 34,29.35).

Deci experiența lui Moise inspiră învățătura că, comuniunea cu Dumnezeu întărește sufletul cu adevărata tărie și cu o reînnoire totală. Fără ea Duhul se stinge (Luca 18,1), lumea se furișează în noi, cugetele și cuvintele devin pămîntești (1 Cor. 15,4.7) și nu avem viață spirituală nici în noi înșine, nepunînd să împărțăm nici altora. Credincioșii sînt inspirați numai în comuniune cu Dumnezeu.

Ciștigarea încrederii se realizează prin rugăciune.

Putem studia și medita mult, dar dacă ne rugăm puțin nu ne vom putea da seama de nevoile înaltei noastre chemări. Sînt multe lucruri de spus. Sînt mul-

te căi de a spune aceleași lucruri. Dar numai Cel care cercetează toate inimile știe ceea ce este mai folositor, care este cea mai bună cale pe care s-o urmăm și care este timpul cel mai potrivit să spunem ce avem de spus. Ne e necesară călăuzirea Lui dacă vrem ca lucrarea noastră să fie bună. E o adevărată nesocotință ca un predicator să-și ia cărțile pentru a face o simplă lectură dacă nu privește mai sus. Cele mai valoroase rezultate ale studiului meditativ sînt sortite eșecului dacă nu recurgem la rugăciune. În cazul acesta există un avans, dar nu al inimii, ci doar al minții și ca atare el e rece, fără duh, mort, fără viață spirituală. Deși este de cea mai mare însemnătate ca mintea predicatorului să fie bine înzestrată, este mult mai important însă ca inima lui să fie predată. El nu poate face o predică edificatoare atunci cînd inima lui nu este într-o strînsă comuniune cu Dumnezeu.

Rugăciunea dă o putere nebănuită cuvintelor predicatorului. Ea le face asemenea unor lanțuri de aur care leagă inimile. Poate credincioșii noștri nu știu în ce constă predica noastră, dar ei o vor simți în măsura în care fiecare propoziție străbate sufletul lor. O mină nevăzută, dumnezeiască, va lucra cu mina noastră, așa încît Cuvîntul să poată croi drum prin zidul de nepătruns al prejudecății. Cuvintele pe care le rostim s-ar putea să fie puține și poate chiar slabe, dar rugăciunea le va face asemenea unui jar care va cădea ca un foc scinteietor într-o miriște uscată.

Nu poți aștepta ca cuvintele tale să aibă acea putere miraculoasă care este necesară pentru trezirea din morți, fără rugăciune în taină, în care tu ai inspirat putere din gura lui Dumnezeu. Dar atunci ele nu mai sînt cuvintele tale, sînt cuvintele lui Dumnezeu rostite prin buzele tale.

Rugăciunea va da putere pînă și prezenței tale. Ea îți va înveșmînta cu putere viața de fiecare zi. Te va face un bărbat al rugăciunii ce va avea un fel de aureolă în jurul său.

Va fi o strălucire și o slavă pe fața aceluia care asemenea lui Moise a fost sus pe munte cu Dumnezeu. Poate că se vor auzi murmurări în jurul lui, așa cum s-au auzit și în jurul lui Moise, dar nimeni nu mai poate contrazice atunci puterea dumnezeiască.

Problema rugăciunii este un lucru de care, în nici un caz, nu ne putem lipsi. Ea ne aduce ajutorul necesar de care avem nevoie direct din cer. Întrucît dăm continuu, trebuie să primim fără încetare. Din inima noastră vor curge riuri de apă vie, dar aceste riuri trebuie mai întii să curgă în noi din nescutul izvor dumnezeiesc. O lucrare cu deplin succes nu poate fi așteptată de la un slujitor care nu se roagă. Aceasta este o imposibilitate.

Cînd un predicator este auzit de prima dată, cei care îl ascultă nu iau aminte numai la ceea ce spune atunci cînd își începe predica. Ascultătorii privesc mai întii la ceea ce este el și apoi la ceea ce spune. De obicei, oamenii își iau timp să se întrebe dacă pot avea încredere în omul acela, în caracterul lui, în ceea ce el urmărește. Cînd sînt mulțumiți de aceste lucruri atunci sînt pregătiți să asculte cu grijă la ceea ce spune. Dacă mai întii nu sînt mulțumiți, e puțin probabil că vor avea urechi pentru solie. Pînă ce această analiză nu este terminată, solia este un lucru secundar.

Aceia care L-au ascultat pe Isus n-aveau nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama de caracterul și de motivele Lui. Ele erau ineverdate, erau înscrise pe fața Sa, în seriozitatea în care El le rostea, în zelul și gesturile Sale. Sinceritatea Lui umbrea orice artificiu al retoricii, simplitatea Sa găsea ilustrații în cele mai obișnuite împrejurări ale vieții ascultătorilor Lui, iar umilința Sa punea în lumină propria Lui declarație: „Eu sînt blind și smerit cu inima“.

Datorită acestor calități ușor de observat, mulți se uneau cu El. El avea o demnitate care nu era rece și respingătoare, ci delicată și atrăgătoare, o seninătate care îl ridica mai sus de

In a cincizecea zi

lingușirile ucenicilor sau ale gloatei; un curaj care îl ținea neclintit în furtuna de pe mare ca și în drumul spre Calvar; o bunătate sfântă care totuși se putea schimba în fața păcatului și apăsării pînă ce devenea un foc dumnezeiesc, nimicitor. Iată slujitorul adevărat, slujitorul adevărului, slujitorul sincerității, slujitorul iubirii, slujitorul lui Dumnezeu. Acest lucru odată stabilit, ascultătorii Lui erau liberi să se concentreze numai pe ceea ce era în fața soției Sale de viață.

În urmă cu mulți ani, un mare scriitor francez, Albert Camus, a fost onorat cu o înaltă distincție. Era un artist sensibil, un om generos a cărei viață a fost în întregime dedicată libertății și adevărului. În acel moment a rostit din adîncul ființei sale câteva cuvinte, pe care la rîndul nostru le putem repeta ca pe o profesiune de credință: „Nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc din inimă și să reiau în public, ca o dovadă a recunoștinței mele, aceeași veche promisiune de fidelitate pe care fiecare artist adevărat și-o face sieși în tăcere în fiecare zi: „a meritat ca oamenii să aibă încredere în tine“.

Slujitorul care nu dobîndește experiența comuniunii cu Dumnezeu, deprinderea de a se ruga și a stăruî în ea, în legătură cu slujirea lui atît la amvon cît și în lucrarea personală, va vorbi numai urechilor oamenilor, nu inimilor lor. Numai Duhul lui Dumnezeu știe ce să vorbească inimilor omenești și El nu va vorbi prin gura unui slujitor care nu se roagă.

Domnul ne spune și nouă astăzi:

„Iată voi veni la tine, îți voi vorbi... pentru ca să audă poporul și să aibă totdeauna încredere în tine.“

Credinciosul are nevoie să audă cuvintele lui Dumnezeu, să vadă caracterul Lui și să simtă iubirea Sa. Dacă le primește de la pastorii săi, atunci va avea încredere în ei, în misiunea lor.

Sîntem noi servii aceia?

Dumnezeu să ne ajute să fim!

Pastor

N. Popescu

Președintele Conferinței
București

Cincizecimea, această uimitoare confirmare cu privire la mormîntul gol, minimalizată de către eclesiastici iudei, apare acum cu forță deosebită, căci ea a năruit toate zvonurile cu privire la un mormînt jefuit, înlocuindu-le cu veștile cele bune despre biruința lui Hristos asupra morții. Cincizecimea, a adus înzestrări spirituale și o putere mult mai mare decît aceea de care s-a bucurat biserica din pustie și pe care a revărsat-o Dumnezeu asupra bisericii în copilăria ei. Cincizecimea, a înălțat pe aceia care au trăit-o în timpul lui Isus la tronul lui Dumnezeu. În Duhul Cincizecimii Biserica creștină își începe existența rugîndu-se pentru Duhul Sfînt. Și așa, cum a fost la începutul ei, la fel își va împlini misiunea, rugîndu-se pentru Duhul Sfînt.

În sinagogile lor, Iudeii țin sărbătoarea Cincizecimii pentru a comemora darea Legii la Sinai. Creștinii, însă o socotesc ca un timp cînd Duhul Sfînt va lua în mod oficial conducerea bisericii. La urcarea Sa pe tronul de mijlocitor, Domnul Hristos a hotărît să ofere Mîresei Sale (Biserica) un semn al iubirii Sale. Ce dar i-ar fi putut oferi? El S-a hotărît să dea pe reprezentantul Său, a treia persoană a dumnezeirii. În El urmau să fie cuprinse toate darurile.

În perioada dintre sărbătorile paștelui și cincizecimii au avut loc evenimente semnificative. Le vom lua în considerație pentru a învăța modul pregătirii pe care ucenicii au făcut-o pentru a primi Duhul Sfînt, spre a descoperi în ce mod nou Domnul lor înviațat intenționa să le fie de folos. În moartea lui Hristos „dintre cele două seri“, cam pe la ora 3 p.m. (vezi Exod 12,1-6) tipul s-a întîlnit cu antitipul. Ca și mielul pascal, Isus a murit în a 14-a zi a lunii Abib, a.d.31. El S-a odihnit în mormînt în ziua următoare adică în Sabatul săptămînal care ne amintește de creațiune, în anul acela fiind și Sabatul paștelui. Învierea a avut loc așa cum a prezis Insuși Domnul Hristos — în a treia zi, 16 Abib. În timp ce Isus zăcea în mormînt, suferința Lui se terminase, iar ucenicii Lui dezorientați plîngeau. Dar în ceruri domnea bucuria. Universul a văzut în viitor o creațiune refăcută... rezultatul ce urma să decurgă din lucrarea completă a lui Hristos. Ei au mai văzut că Sabatul creațiunii urma să fie și de aici înainte o zi de odihnă și bucurie. Această odihnă a lui Hristos în lucrarea Sa

răscumpărătoare a adus o sfințire în plus zilei de amintire a creațiunii.

La moartea lui Hristos, perdeaua din lăuntru templului lui Irod s-a sfișiat de sus pînă jos, ceea ce însemna că Dumnezeu împlinise serviciile lor la Templu (Mat. 27,51; 23,38). Hristos a murit ca miel pascal (1 Cor. 5,7). El a înviațat ca „cel dintîi rod al celor adormiți“ (1 Cor. 15,20). El nu S-a putut prezenta pe Sine ca prim rod la templu pustiit din Ierusalim, ci S-a înălțat la cer unde în mijlocul scenelor de glorie S-a prezentat pe Sine în templul cel mărț.

După ce a fost primit de Tatăl, Isus S-a întors în aceeași zi pentru a încuraja și a pregăti pe ucenicii Săi cu privire la însemnătatea evenimentelor care tocmai avuseseră loc, cît și să-i pregătească pentru a primi revărsarea ploii timpurii a Duhului Sfînt. La prima întîlnire, El a suflat asupra lor zicînd: „Luați Duh Sfînt“. (Ioan 20,22). Această împărtășire preliminară i-a înzestrat cu înțelegerea adevărilor pe care nu le pricepușeră. N-ar fi fost de nici un folos dacă le-ar fi dat puterea ploii timpurii pînă cînd nu aveau o cunoaștere a ei și o experiență în solia încredințată lor. Isus a petrecut deci 40 de zile împreună cu ei explicîndu-le profețiile pe care le împlinise venirea Sa și deschizînd mințile ucenicilor, „ca să înțeleagă Scripturile“ (Luca 24,45).

Misiunea Lui pentru ei fiind împlinită, iar credința lor întărită cu multe dovezi de netăgăduit, Isus își conduse ucenicii pe muntele Măslinilor, și în timp ce ei priveau „un nor L-a acuscu de privirile lor“ (Fapte 1,3-9). Slava înălțării lui Hristos putea fi atît de mare încît chiar și Mingietorul, Duhul Sfînt care le-a fost după aceea trimis, n-ar fi fost apreciat cum se cuvine. Dar Dumnezeu nu dorea ca simțurile lor să fie stimulate așa încît să nu mai aprecieze slava interioră a caracterului Său. În ceruri, însă, Hristos era așteptat în mod triumfal. Comandanții oștirilor ingeresți, fiii lui Dumnezeu, reprezentanții lumilor necăzute, erau adunați, dornici să sărbătorească biruința Lui. El prezentă lui Dumnezeu snopul de legănă, adică pe cei înviați împreună cu El. Domnul Hristos împlinise în toate amănuntele, legămîntul cu omul răscumpărat. Brațele Tatălui cuprînseseră pe Fiul Său și se rosti cuvîntul: „Toți ingerii lui Dumnezeu, să I se închine“. (HLL 834).

Înainte de înălțarea Sa Isus spusese ucenicilor Săi: „nu după multe zile voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt“ (Fapte 1,5). Puterea pe care El le-o făgăduise, urma să-i facă martori cu puteri mai mari față de Iudei ca și în cele mai îndepărtate părți ale pământului (Fapte 1,8). Isus nu dorea ca urmașii Lui să fie înfrinți, așa că le spusese să nu spună în Ierusalim până ce această făgăduință urma să devină

Prin aceasta vor cunoaște toți...

Cele cuprinse în Ioan 13,25 sînt cuvintele Mintuitorului, și enunță un adevăr permanent valabil. Este semnul unei distincții absolute. Și slujitorul lui Dumnezeu, poate mai presus de alți conlucrători ai Domnului Hristos, trebuie să exemplifice aceasta. Apostolul Pavel spune: „Chiar dacă așa avea darul proorociei și așa cunoaște toate tainele și toată știința ... și n-avea dragoste, nu mi folosește la nimic“. (1 Cor. 13,2). „Priviți la Crucea Calvarului“, scrie serva Domnului. „Este demonstrarea dragostei nemărginite, a milei atotcuprinzătoare a Tatălui ceresc. O, dacă toți s-ar pocăi și și-ar face partea ce se cere a fi făcută mai întîi! Cînd Comunitățile vor face acest lucru, atunci ele vor iubi pe Dumnezeu în mod suprem și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Atunci, Efraim nu va mai invidia pe Iuda și Iuda nu va mai supăra pe Efraim. Atunci despărțirile vor fi vindecate, sunetele aspre de ceartă nu vor mai fi deloc auzite în Israel. Prin harul dat lor liber și cu îmblugare de Dumnezeu, toți vor căuta să răspundă rugăciunii Domnului Hristos, ca ucenicii Săi să fie una, tot așa cum El și Tatăl sînt una. Pacea, dragostea, mila și bunăvoința vor constitui pricipiile sănătoase și stabile ale sufletului. Dragostea Domnului Hristos va fi tema oricărei limbi și atunci nu se va mai spune de către martorul credincios: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai pierdut dragostea dinții“ (Apoc. 2,4). Biserica lui Dumnezeu va rămîne în Hristos, dragostea Lui va fi descoperită în și prin ei, și același Duh Sfînt va anima toate inimile, regenerînd și reinnoind totul după chipul și asemănarea Domnului Hristos, modelînd la fel toate inimile. Ca mlađite vii ale Adevăratului butuc, toți vor fi uniți cu Hristos, capul, conducătorul cel viu. El va locui atunci în fiecare inimă, călăuzind, mîngîind, sfințind și prezentînd tuturor virtutea urmașilor lui Isus, depunînd astfel mărturie vie cum că aprobarea cerului este pusă asupra bisericii rămășiței. În unitatea Bisericii cu Hristos se va demonstra că Dumnezeu a trimis pe Singurul Său Fiu în lume“. (1 SM/385).

*
* * *

realitate Luca 24,49). „Ucenicii aveau nevoie de un nou simț al măsurii lor, de o nouă apreciere a profesiilor, de o nouă consacrare, înainte ca Duhul Sfînt să-i impresioneze într-o așa măsură încît prin ei să poată impresiona și pe alții. Ei și-au umilit inimile într-o adevărată pocăință și și-au mărturisit necredința. Simțeau că nici o povară nu era prea grea, nici o jertfă prea mare, ca să depună o mărturie în favoarea frumuseții caracterului lui Hristos. Dînd la o parte toate deosebirile și orice dorință după supremație, ei se apropiară unul de altul într-o părtășie creștină. El cerură puterea pe care o făgăduise Hristos“ (FA 36).

Cînd prin credință ucenicii au îndeplinit toate condițiile, revărsarea promisă a Duhului Sfînt a venit. Celor care au cerut în credință această făgăduință, le-a fost imediat îndeplinită. Atunci cînd ucenicii au înălțat cereri umile lui Dumnezeu, deosebirile au fost îndepărtate. În felul acesta a fost pregătita calea pentru Duhul Sfînt și ca urmare toate inimile au fost umplute. Astfel cei 120 au căutat și au găsit unirea. Cerul de sus s-a unit cu cerul de jos.

În timp ce ucenicii se frămîntau cu cercetarea lor de sine, pregătindu-se pentru revărsarea Duhului Sfînt, Hristos era încununat în ceruri. În descrierea întronării Sale în mijlocul adunării îngerilor, E. G. White spune: „De îndată ce această ceremonie a fost terminată, Duhul Sfînt a coborît asupra ucenicilor. Revărsarea Duhului în ziua Cincizecimii a fost comunicarea cerului cu primirea Răscumpărătorului a fost terminată. Ca Preot și Rege, a primit toată autoritatea în cer și pe pămînt. În realitate sărbătoarea Cincizecimii a avut loc în ceruri. Revărsarea Duhului Sfînt din ziua aceea a onorat întronarea Domnului ca Preot și Împărat. În felul acesta ucenicii lui Hristos de pe pămînt au fost participanți împreună cu întreaga oaste a cerurilor.“

La zece zile după înălțarea Sa, un vînt puternic se iscă și umplu casa, apărură limbi de foc iar cei 120 vorbeau așa cum le dădea Duhul în limbile pe care oamenii le puteau înțelege. Cu acea ocazie Petru predică pe Hristos cel răstignit, cel înviat, cel înălțat și așezat la dreapta lui Dumnezeu. El a explicat că Tatăl trimisese Duhul Sfînt, „ceea ce vedeți și auziți“, ca răspuns la rugăciunea de mijlocire a lui Hristos.

Gravitatea vinovăției lor a copleșit pe ascultătorii lui Petru. În disperarea lor au strigat: „Ce să facem?“ El le-a răspuns: „Pocăiți-vă și să fiți botezați“. De ce? Pentru ștergerea păcatelor. Atunci ce se va întîmpla? „Veți primi darul Duhului Sfînt“. Rezultatul? Trei mii au fost botezați în ziua aceea. Mai mult, ei stăruiau în învățătura apostolilor și în părtășie — cele două influențe stabilizatoare în biserică! (vezi Fapte 2).

Ceva nou și ciudat a umplut pe apostoli de simțămîntul închinării plină de temere. Ei simțeau prezența Domnului lor înălțat și simțămîntul acesta era încă în urmașii Săi. Era o prezență personală... Prin Duhul Sfînt, Hristos urma să locuiască continuu în inimile copiilor Săi. Unirea lor cu El era mai deplină decît atunci cînd era personal cu ei. Numai Hristos din lăuntru putea da cu adevărat mărturie despre Hristos cel de sus. Mărturia efectivă simte prezența Sa. „Hristos era proslăvit prin puterea Duhului Sfînt care se revărsase asupra omului“. Descoperirea lui Hristos prin Duhul i-a condus la conștiința simțului puterii și a slavei Sale. Singura țintă a credincioșilor era să descopere asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru extinderea Împărăției Sale. „Descoperirea lui Hristos prin Duhul Sfînt constituie și acum nevoia supremă a bisericii. Avem nevoie de simțul prezenței Sale în adunările noastre, iar vizitatorii simt și ei nevoia prezenței Sale atunci cînd se află între noi.“

Atunci cînd puterea convingătoare și convertitoare a Duhului a umplut Ierusalimul „un mare număr de preoți a venit la credință“... (Fapte 5,28; 6,7; 17,6).

Sub puterea nestăvilită a ploii timpurii mulțimile pământului au auzit Evanghelia numai într-o perioadă de treizeci de ani de la răstignirea lui Hristos.

Biserica de astăzi trebuie să aprecieze valoarea următoarei declarații a Sorei White: „Binecuvîntările primite sub influența ploii timpurii nu sînt necesare pînă la sfîrșit“. Cincizecimea e adus pocăință și întoarcere, credință în Isus ca Mintuitor al păcătoșului și o apreciere a marilor adevăruri evanghelice. Mai mult decît atît, înțregul Nou Testament, ca o amplificare și o extindere a celui vechi, se descoperă ca un rezultat al revărsării Duhului Sfînt asupra primei biserici.

Binecuvîntările Cincizecimii au venit ca răspuns la mijlocirea personală a lui Hristos în Locul Sfînt din templul ceresc. Prin credință, ucenicii au înțeles că Isus ca Mare Preot a intrat în ceruri pentru a sluji în adevăratul cort care a fost înălțat nu de om, ci de Domnul, la tronul unde ei puteau „găsi har ca să fie ajutați la vreme de nevoie“. (Evr 4,16).

Declarația apostolului Pavel: „eu mor zilnic“ (tr. engl. 1 Cor. 15,31). valorează mai mult decît o notă simplă. El se gindea la jertfa zilnică oferită pe altar și recunoștea că el murea zilnic față de păcat. Așa cum preotul ieșea din Locul Sfînt pentru a binecuvînta pe închinători în fiecare zi, tot astfel și noi putem primi o reînviere nouă a puterii spirituale. „Zilnic avem nevoie de o descoperire proaspătă a prezenței Sale... Noi trebuie să fim convertiți zilnic. Și zilnic avem nevoie să fim transfor-

mați prin influența Duhului... Zilnic aveți nevoie de botezul... iubirii" (8T/191).

Gîndul că Dumnezeu ne dă Duhul Său, un dar care „aduce împreună cu El toate celelalte daruri”, ar trebui să ne umple inimile de recunoștință și bucurie. După cum înzestrarea divină — puterea Duhului Sfînt — a fost dată ucenicilor, tot astfel va fi dată și astăzi tuturor acelor care îl caută cu sinceritate... Hristos dorește să ne dea o înzestrare care să ne facă sfinți. Bucuria în Duhul Sfînt este dătătoare de sănătate, dătătoare de viață... Făgăduința Duhului va satisface foamea cea mai profundă a inimii.

Nimeni nu trebuie să hrănească neliniștea și nemulțumirea... căci prezența Duhului Sfînt aduce pace... și asigurarea deplină cu privire la îndestularea prezentă și viitoare, a însetării profunde a sufletului.

Cu bucurie și în unire, frația bisericii apostolice se închina și lăudă pe Dumnezeu. Serva Domnului spune că „lucrarea Duhului Sfînt asupra minții și inimii este atmosfera harului care înconjoară sufletul”. Ca rezultat al lucrării lui Filip în Samaria, a fost o mare bucurie. (Fapte 8,8). În Antiohia Pisidiei apostolii au fost plini de bucurie și de Duhul Sfînt. (Fapte 13, 52). Intenționați într-o închisoare bine păzită Pavel și Sila au cîntat la miezul nopții. Cincizecimea a fost o respirație de bucurie nestăvilită? Desigur, o bucurie nestăvilită a însoțit totdeauna pe vestitorii crucii. Duhul lui Dumnezeu mișcînd spiritul lor, întărește armoniile sfînte ale sufletului ca răspuns la atingerea divină. Astăzi Hristos, prin Duhul Său, dorește să umple pe urmașii Săi cu bucuria dătătoare de sănătate, dătătoare de viață.

Termenul de „ploaie timpurie” se poate aplica oricărei experiențe în semănarea seminței. Ea include rezervele Evangheliei exprimate prin cuvinte ca acestea: har, credință, pocăință, împăcare, iertare, îndreptățire și sfințire. Primitorii ploii tîrzii „umbli în lumină, așa cum El este în lumină” (1 Ioan 1,7). Ei se bucură de o dezvoltare continuă a creșterii spirituale. „Nu trebuie să se manifeste nici o neglijență față de harul reprezentat prin ploaia timpurie. Numai aceia care trăiesc în lumina pe care o au vor primi o mai mare lumină. Dacă nu înaintăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfînt în ploaia tîrzie... Toți aceia care cu conștiinciozitate urmează lumina pe care o au, posedă într-o anumită măsură ploaia timpurie. Iacob, mîsărîndu-se lui Dumnezeu, la Betel, a avut în multe privințe o experiență comparabilă cu ploaia timpurie, iar experiența maturității sale de la Iacob simbolizează ploaia tîrzie” (PP/208).

Toți aceia care așteaptă să primească ploaia tîrzie trebuie să se împărtășească de binefacerile ploii timpurii. Putem fi siguri că atunci

cînd Duhul Sfînt este revărsat, aceia care n-au primit și n-au aplicat ploaia timpurie, nu vor vedea și nici nu vor înțelege valoarea ploii tîrzii. Cel neglijent nu poate avea parte de biruința finală. Ploaia tîrzie nu va reîmprespăta și nici întări sufletele îndolente care nu folosesc puterea pe care Dumnezeu deja le-a dat-o.

Unii gîndesc că se vor putea împărtăși de binecuvîntările ploii tîrzii împreună cu frații lor dacă se unesc în cîntări cu ei în timpul serviciilor divine. Ei așteaptă să prindă cite ceva din viața vrecului credincios ca să-și completeze pregătirea lor personală. Însă pana înspirată ne avertizează contra acestei amăgiri: „Mulți au neglijat într-o măsură să primească ploaia timpurie... Ei așteaptă ca lipsa să le fie completată prin ploaia tîrzie. Dar fac o greșală teribilă. Primii ucenici s-au pregătit pentru revărsarea Duhului Sfînt în ziua Cincizecimii. Aceiași lucrare, însă într-o mai mare măsură, trebuie făcută acum... Nu este timp să întîrziem. Dacă nu progresăm și nu ne așezăm într-o poziție de a primi atît ploaia timpurie cît și pe cea tîrzie, ne vom pierde sufletele, iar răspunderea va cădea asupra noastră” (M.S./507.508).

Privit din orice punct de vedere Isus a fost dovedit ca Om între oameni. Toți aceia care admiră puterea caracterului Său, loialitatea Sa față de principii, curajul Său de a face față păcatului prezentat în modul cel mai subtil, curajul cu care a sfidat oștile Satanei, și a bravat groaza morții, apreciază cu adevărat pe Mîntuitorul de pe Calvar.

Și Isus apelează la aceia care admiră virtuțile alese. Orice familie poate admira pe Omul care a combinat mila cu dreptatea, îndurarea cu Legea, amabilitatea cu severitatea. Primul Adam, prin păcat, a deschis o parte a mormîntului, calea către el și în el. Noi adorăm acum pe Cel de al doilea Adam, care din iubire pentru noi, a intrat în mormînt pentru a deschide cealaltă parte a mormîntului și a ne arăta calea de a ieși afară din această temniță întunecată, pentru a ne da viața veșnică. Cei răscumpărați se închină și adoră pe Răscumpărătorul lor. Ploaia timpurie nu face numai o realitate din Hristos pentru sufletele noastre, ci ne conduce la încoronarea „Aceluia cu totul vrednic de iubit”.

Serva Domnului ne spune: „Isus este plin de atracție. El este plin de iubire, milă și compasiune. El se oferă să fie prietenul nostru... Mulțumim lui Dumnezeu, că Isus este din nou gata să fie descoperit în plinătatea Sa prin puterea Duhului Sfînt. Așteptătorul serios se va pregăti solemn pentru revărsarea Duhului Sfînt în ploaia tîrzie promisă, care va depăși cu mult în putere, bogatele revărsări ale Cincizecimii. Noi mesaje sînt de așteptat de la serviciile lui Hristos în

cea de a doua despărțitură a Sanctuarului ceresc căci acolo Iși primește El împărăția și coroana ca Împărat și Judecător. Astăzi Duhul Sfînt invită „cu suspine negrăite” pe urmașii lui Hristos să participe prin credință la acele ceremonii impresionante din Sanctuarul ceresc.

Pastor

Dumitrescu Nelu

A 60-a aniversare

(urmare din pag. 2-a)

rilor și-și găsește deplina justificare în mintea, fapta și voiața tuturor românilor.

Ca cetățeni ai patriei noastre, credincioșii adventiști, împreună cu toată suflarea românească, sînt pătrunși de aceeași sentimente de cald patriotism și mărturisesc aceeași dragoste și cinstire față de faptele mărețe ale înaintașilor neamului nostru.

Împreună cu întregul nostru popor, dorim să ne dovedim loialitatea și dragostea noastră, și ne angajăm ca și pe viitor să ne aducem contribuția neprecuțită la acțiunile social-obștești care sînt inițiate în toate localitățile patriei noastre, urmîrind în toate curăția de inimă, binele cel mai înalt al „cetății în care trăim”, căci de binele general depinde și binele nostru.

Subscriem cu toată inima la dezideratele majore ale contemporaneității și oferim toate capacitățile noastre în slujba idealurilor nobile de progres, pace, prietenie, înțelegere și egalitate între popoare, pe care cu atita vrednicie le poartă pe toate meridianele lumii, Președintele Nicolae Ceaușescu, căci toate acestea sînt laolaltă manifestarea concretă a ceea ce numim noi dragoste de patrie și de neam.

Dorim ca prin munca noastră plină de abnegație, prin comportamentul nostru plin de atașament, să păstrăm ca lumina ochilor unitatea indestructibilă a neamului nostru și să ne dovedim vrednici urmași ai lor, ducînd tot mai departe faima și gloria patriei noastre scumpe — România.

Pastor

Dumitrescu Nelu

In scrierile sacre, hainele reprezintă adesea caracterul. Dacă sînt curate, albe, simbolizează un caracter sfînt și nepătat; dacă sînt murdare, preînchipuie o viață minjită de patimi și întinată de păcat, un caracter defectuos.

Înainte de păcătuire părinții noștri erau înveșmîntați în lumină, simbol al nevinovăției lor. După cădere, „au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele” (Gen. 3,7).

Prin neascultare Adam pierdu nu numai nevinovăția ci și puterea de a se împotrivi păcatului. Germele morții pătrunse în ființa lui morală și fizică. Treptat, prin concesii făcute răului, mintea avea să i se întunece, voința să-i slăbească și sensibilitatea morală să i se reducă. Curăția și spiritul de dăruire făcuseră loc egoismului și dorinței de înțietate.

În loc să-și recunoască vina și neputința, nefericita pereche încercă zadarnic să se ajute singură, aruncînd vina pe împrejurări, fără de care ei n-ar fi ajuns unde se găseau. Dar hainele lor de frunze se uscară repede, iar scuzele n-au făcut altceva decît să descopere decăderea lor spirituală.

bune sînt ca o haină minjită” (Is. 64,6). Tot ce facem noi, fără Spiritul Sfînt, este motivat de egoism și interese personale.

Marele apostol Pavel, luminat de Duhul Sfînt, constată cu uimire: „Nimic bun nu locuiește în mine... Am voința să fac binele dar n-am putere să-l fac... Cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine... Văd în mădularele mele o lege care... mă ține rob legii păcatului. O, nenorocitul de mine!...” (Rom. 7,18-24).

Nicodim credea că nu poate exista cer atît de curat în care să nu poată fi primit cu cinste și totuși Isus, spre uimirea acestuia, îi declară că are trebuință de o totală înnoire. Cînd Isus răspunde nobilului tînăr că păzirea poruncilor este condiția intrării în viața veșnică, acesta declară cu încredere: „Toate acestea le-am păzit cu grijă din tinerețea mea”. (Mat. 19,20). Și totuși tînărul a părăsit pe Domnul copleșit de amărăciune. Judecînd după „neprăhănirea pe care o dă Legea”, după ceea ce poate face credinciosul prin străduințele lui de a îndeplini cerințele Legii, Saul din Tars se considera și era „fără prihană”. (Filip. 3,6).

Toți aceștia greșeau nesocotind spiritualitatea Legii, motivul faptelor. Ei luau în considerație numai

modela o statuie superbă dintr-un bloc de piatră, dar substanța va rămîne aceeași. La fel e cu silințele noastre de a ne face sfinți. Ideea-lu creștin, „omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprăhănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efes. 4,24), este inaccesibil sufletului neajutorat. Avem trebuință de o haină nouă nu de petice noi. Se cer schimbate nu numai faptele ci motivele și intențiile ascunse ale inimii. Iată ce n-au înțeles fariseii tuturor timpurilor. Iată ce cu greu putem pricepe și noi!

Dacă am alege astăzi să ne predăm lui Isus cu toată inima, ne-am dezgusta de dreptatea noastră și am cădea zdrobiți la piciorul crucii recunoscînd că sîntem „țicăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi”. (Apoc. 3,17). Isus ne-ar oferi în dar lumină spirituală, credință și dragoste curată și ne-ar acoperi cu haina propriei Sale nevinovății. Ar porunci ca și tatăl din parabolă: „aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea”. (Luca 15,22). Privindu-ne cu dușoșia unui părinte, care-și regăsește fiul după multă căutare, ar zice: „Iată că îndepărtez nelegiuirea de la tine și te îmbrac în haine de sârbătoare”. (Zah. 3,4). În cer ar fi mare bucurie! Nu

„FERICE DE CEI CE ÎȘI SPALĂ HAINELE!”

Sărmanele făpturi! Au ales să se despartă de Făcătorul lor, izvorul vieții și fericirii, Cel a Cărui poruncă o nesocotiseră. Și totuși El nu i-a abandonat. Le-a făcut haine de piele, sacrificînd pentru ei ființe nevinovate. Începînd de atunci, pînă cînd Dumnezeu Și-a trimis Fiul în lume, prin singele nevinovat al jertfelor, El a atras privirile spre „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”, „fără cusur și fără prihană”, prin al Cărui singe scump, cel neputincios și vinovat poate fi curățit și înnobit. (Ioan 1,29; 1 Petru 1,18,19).

Nici un fiu al lui Adam nu se poate mîntui singur. Nelegiuirea nu poate fi ispășită decît prin moarte (Rom. 6,23). „o pierzare veșnică de la fața lui Dumnezeu” (1 Tes. 1,9). Chiar dacă am începe o viață desăvîrșită, păcatul nu poate fi ispășit cu fapte bune. Dar e cu neputință să trăim potrivit cu idealul biblic prin puterile noastre naturale. „Soarta omului nu este în puterea lui... cînd umblă să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10,23). „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar”. (Rom. 3,12). „Toate faptele noastre

comportamentul, manifestările vizibile, faptele exterioare, ignorînd iubirea dezinteresată, umilința și bunătațea inimii. „Motivul dă faptelor adevărata lor față, pecetluindu-le cu urciune sau cu o mare valoare morală”.

„Este adevărat că e cu puțință o corectă purtare exterioară și fără puterea înnoitoare a lui Hristos. Dorința după influență și plăcerea lumii poate determina pe cineva la o viață ordonată. Respectul de sine face pe mulți să evite săvîrșirea pe față a ceea ce este rău. Chiar o inimă egoistă poate, din asemenea motive, să facă multe fapte bune”.

Sforțările acestea în general... pot produce o îndreptare exterioară a purtării noastre, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți ieșirile vieții. Trebuie mai întîi o putere care să lucreze din lăuntru, trebuie o viață nouă de sus.

Nu avem trebuință de modificări și retușări ci de transformare radicală. Flori artificiale sînt posibile, dar sămînța vie nu se poate produce. Stă în puterea noastră să ajungem la „maniere elegante” și rafinement, dar sfințenia biblică este altceva. Sculptorul talentat poate

vrei, iubite frate și soră, să aduci bucurie Celui ce te-a iubit, te-a căutat și te-a așteptat atît de mult? Fă-o măcar acum!...

Astăzi cînd mii de inimi suspină după o nouă experiență spirituală, să înălțăm spre tronul harului, ca un nor de tămîie plăcut mirositoare, rugăciuni curate și pline de căldură. Să-I oferim sufletele pentru a-și face din ele temple îmbrăcate în podoaba sfințeniei Sale. Să-I spunem cu toată inima: „Goi sînt, dă-mi să mă-nveșmînt! Eu sînt slab, Tu fă-mă sfînt...” „Haina propriei Sale dreptăți o va pune Hristos asupra fiecărui suflet credincios pocăit”. De Isus nimeni n-a fost și nu va fi izgonit! De la El nimeni nu s-a întors cu mîinile goale. Băgății nemăsurabile au fost partea celor ce L-au căutat cu toată inima! În ciuda Legii care prevede condamnarea vinovatului, El i-a iertat și i-a îndreptățit prin credință. Isus poate mîntui pe cel mai mare păcătos care-L caută cu inima zdrobită. El a plătit prețul întreg pentru toți cei ce se reîntorc la El. Se bucură să spele pe cel mai murdar și să întărească pe cel mai slab. Ce ne-ar

reține să nu-L alegem ca Domn al vieții noastre ?

Dar dacă este adevărat că cel mai decăzut păcătos poate fi mintuit de Hristos, la fel de adevărat e că cel mai „sfînt” nepocăit își va pierde viața veșnică. „Nimic nu mihnește mai mult pe Dumnezeu și nu este mai primejdios pentru suflet, decît mîndria și increderea în sine. Din-tre toate păcatele, acesta este cel mai de plîns și cel mai greu de vindecă”. Să nu permitem acestui subtil și îngrozitor păcat să ne stăpînească !

Dar creștinul eliberat nu va face din slobozenia sa „o haină a răutății” (1 Pet. 4,16), ci va sluji noului și bunului său Stăpîn cu iubire. El va trăi cu Isus, în Isus, pentru Isus și prin Isus. Viața Sa va fi în el. Creștinul mintuit va spune lui Isus : „Nu Te vei părăsi. Unde vei merge Tu, voi merge și eu. Poporul Tău va fi poporul meu și Tatăl Tău va fi Tatăl meu... Nimic nu mă va despărți de Tine, nici moartea!” (Rut 1,16,17). Acesta va sluji lui Dumnezeu „într-un duh nou, iar nu după vechea slovă”. (Rom. 7,6). Legea lui Dumnezeu o va recunoaște ca obligatorie, „sfîntă, dreaptă, bună” (Rom. 7,12), dar, spre deosebire de trecut, acum va înțelege cerințele spirituale ale Legii. (Rom. 7,14). El nu se va limita la „faptele legii” ci va da pe față roadele Duhului Sfînt care constituie spiritul Legii. El nu se va mai mulțumi cu „neprihănirea pe care o dă Legea”, cu ceea ce poate face cel firesc, ci va adopta „neprihănirea care se capătă prin credință”, pe care o realizează Dumnezeu în cel ce I se supune. Astfel Legea va fi îndeplinită în viața lui, faptele vor fi săvîrșite, dar nu din mîndrie, frică sau interes, ci din dragoste și bunătate, sădite de Dumnezeu în inimă. Evanghelia nu desființează Legea ci o sădește în inimă. Aici nu se pune la îndoială obligația, ci se arată spiritul în care trebuie îndeplinită. Evanghelia nu ne spune : „pînă acum ați încercat să ascultați de Lege și n-ați reușit, iar acum sînteți eliberați de această obligație”. Nu, ci Evanghelia declară : „Legea este sfîntă, voi sînteți vinovați; Legea este dreaptă, voi sînteți nedrepti; Legea este bună, voi sînteți răi; Legea este duhovnicească, voi sînteți firești; Legea este iubire, voi sînteți egoiști; Legea trebuie păzită și voi n-o puteți păzi. De aceea veniți la Isus, El vă iartă și vă atribuie dreptatea Lui. El vă umple de dragoste, bunătate și umilință. El vă dă putere să biruiți ispitele și defectele de caracter. Duhul Său vă va ajuta. Îngerii Lui vă vor însoți. Astfel „porunca Legii va fi împlinită în voi care trăiți nu după îndemmurile firii pămîntești, ci după îndemmurile Duhului”. (Rom. 8,4). Acesta este mesajul Evangheliei.

„Caracterul nostru se arată prin ceea ce facem. Faptele dovedesc dacă avem o credință adevărată... Fiecare corp de literă din Cuvîntul

lui Dumnezeu trebuie să fie trăit în viața zilnică...

„Adevărul trebuie să fie sădit în inimă. El trebuie să conducă mîntea și să îndrume simțămîntele... Legea lui Dumnezeu cercetează ascunzișurile inimii. Fiecare faptă este judecată după motivele care au produs-o... Dumnezeu nu va trece cu vederea lipsurile noastre de caracter. El așteaptă ca, în numele Lui noi să biruim păcatul.

„Cînd ne supunem lui Hristos, inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, cugetele noastre sînt robite Lui, mîntea noastră se face una cu mîntea Lui, atunci noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă a fi îmbrăcați cu haina dreptății Lui. Atunci Domnul privește la noi și vede, nu haina de frunze de smochin, ci propriul veșmînt al dreptății Sale care este desăvîrșita ascultare de Legea lui Dumnezeu.”

E cu nepuțință să scuzăm păcatul în lumina Evangheliei. „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește... Cine păcătuiește este de la Diavolul”. (1 Ioan 3,9,6). Tocmai de aceea, cînd oaspetele din parabolă este cercetat de împărat, fiind întrebat de ce îi lipsește haina de nuntă, acesta rămîne fără cuvînt. Credeți că noi am putea aduce vrece justificare ?

Mulți din cei ce se mîndresc cu sfințenia lor, vor constata poate prea tîrziu că le lipsește esențialul. „Un singur lucru îți lipsește”, a spus Mîntuitorul. Lipsește o inimă plină de dragoste, bunătate și smerenie și un caracter format pe această bază. Nu cumva ne lipsește și nouă ?

În curînd Mirele cerese va duce în căminul Său pe aleasa inimii Lui, înveșmîntată în „în subțire, strălucitor și curat”. (Apoc. 19,8). N-am vrea și noi să fim printre aceștia ?

„Zilele timpului nostru de har trec cu grăbire... Luați seama să nu vă afile nepregătiți. Aveți grijă ca nu cumva la masa Împăratului să vă găsească fără haina de nuntă.”

„Trezește-te, trezește-te ! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane ! Puneți hainele de sîrbătoare, Ierusalime, cetate sfîntă ! Căci nu va intra în tine nici un om... necurat !” (Is. 52,1).

O, dacă astăzi am alege pe Isus în locul lui Baraba, neprihănirea Lui în locul neprihănirii noastre, bucuriile Lui în locul plăcerilor de o clipă ale păcatului, dragostea Lui în locul egoismului nostru ! Cît de cu totul altfel ar fi viața noastră spirituală și cît de minunată, lucrarea noastră.

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” (Apoc. 22,14).

Pastor
Moldovan Aron
Secretar al Conferinței
Sibiu

„Iată = mînt
pe mine
și turma
pe care
mi-ai
incredințat = o”

Nu de puține ori poeții sau scriitorii au căutat să ne infățișeze tablouri de păstori. Din multe asemenea lucrări nu se degajă nimic altceva decît sunetul tălăngilor, glas de buciun sau cîntat din fluiere... De obicei scena are loc lingă un izvor de apă la o fîntînă. Totul e atît de cuceritor, și plin de farmec. Chiar dacă aceste tablouri au o parte reală sînt însă incomplete, pentru că din ele lipsesc nopțile de neodihnă, lupta cu lupii sau urșii, vitregiile pe care păstorul le infruntă vitejește alături de turma lui dragă. Cu puțini ani în urmă mi s-a povestit despre eroismul unui păstor în luptă cu viscolul care amenința să-i îngroape turma în zăpadă. A luptat pînă la epuizare. La capătul unei încheștări de cîteva zeci de ore, nu se mai putea ține pe picioare... Tovarășii lui l-au găsit căzut la datorie asemenea atîtor alți eroi căzuți dar nu învinși.

Iată cîteva chipuri de păstori pe care ni le infățișează Biblia. În Geneza 38 40 citim : „Iată, am stat la tine 20 de ani ; oile și caprele nu ți s-au stîrpit și n-am mîncat berbeci din turma ta. Nu ți-am adus acasă vite sfîșiate de fiare... ziua mă topeam de căldură iar noaptea mă prăpădeam de frig și-mi fugea somnul de pe ochi”.

Nu știm dacă Iacob a cântat din fluiet sau din buciua dar știm că a vegheat zi și noapte cu prețul tihnei lui, punindu-și în joc sănătatea și viața; el a luptat și a apărut turma ca să nu fie sfîșiată. Ce lecție minunată! E adevărat a pus totul în joc dar a izbîndit. Într-un alt episod redat în Gen. 33,13.14 citim: „Esau a zis: „Haidem să plecăm și să pornim la drum. Eu voi merge înaintea ta“. Iacob i-a răspuns: „Domnul meu vede bine, că copiii sînt micșori, și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma va pieri... Eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea și la pas cu copiii pînă vom ajunge la domnul meu“... Ajuns la Sucot ni se spune între altele, că: „acolo a ridicat un altar“.

În legătură cu Abraam, supranumit „părintele credincioșilor“ Domnul avea un plan extraordinar. Și în vederea acestui plan au avut loc mari prefaceri în viața patriarhului. Porunca divină era: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, din casa tatălui tău“. Epistola către Evrei ne amintește următoarele: „Prin credință Abraam, cînd a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi ca Isac și Iacob“ (Evr. 11,8.9).

În viața lui au avut loc deci atîtea schimbări: și-a părăsit casa, rudenia, țara, pentru a duce o viață de pelerin, trăindu-și restul anilor într-un simplu cort. Dar subscriesese bucuros la toate acestea pentru că la o așa viață îl chemase Dumnezeu.

David a fost și el păstor. Moise refuză să fie înfiat de fiica lui Faraon și să devină conducător pentru ca apoi să facă 40 de ani muncă de păstor în țara Madian.

Multe veacuri mai tîrziu un Altul, asemenea lui Moise părăsește și El o curte, e adevărat fără puțință de ascultare și vine într-o țară străină, fără să aibă unde să-și plece capul și se face Păstor. Il cunoaștem sub numele de Păstorul cel Bun. Asemeni tuturor celorlalți păstori credincioși și El trăiește pentru turmă. „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug, și apoi adaugă: Eu Îmi voi da viața pentru oile Mele“ (Ioan 10,10.15).

Mai tîrziu, apare printre păstorii de frunte și Saul din Tarsul Ciliciei. Spațiul nu ne îngăduie să povestim prefacerile prin care trece dar și viața lui se aseamănă în multe privințe cu a celorlalți păstori. El însuși declară: „Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi. Lucrurile care pentru mine erau cîștiguri le-am socotit ca o pieredere din pricina lui Hristos“ (Fil. 3,8 u.p.7). De acum încolo el nu are decît o singură țintă: să-și împlinească bine slujba. „Mă aștept“ declară el, „și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; și că acum ca totdeauna Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea“ (Filip. 1,20).

Devotamentul lui, calitățile lui de neasemuit se văd lămurit din cele relatate în I Corinteni 9,19,22: „Căci măcar că sînt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor... am fost slab cu cei slabi, ca să cîștig pe cei slabi, m-am făcut tuturor totul ca oricum să mintuiesc pe unii dintre ei“.

Privind la toate cele scrise pînă acum nu aș vrea să rămînem în falsa părere că numai cîțiva aleși, o anumită categorie a fost chemată să fie păstori, să fie o pildă pentru turmă. Iată de exemplu ce se amintește despre semînția lui Levi, pusă de o parte pentru o lucrare deosebită: „De aceea Levi, n-are

nici parte de moșie, nici moștenire cu frații lui. Domnul este moștenirea lui cum i-a spus Domnul Dumnezeuul său“ (Deut. 19,9).

Trecînd dincolo de Golgota, în timpul apostolilor cercul răspunderilor se lărgeste considerabil. Iată cîți sînt cuprinși într-un plan grandios: „Voi însă sînteți o semînție aleasă o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu Și L-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“ (1 Petru 2,9).

Nu este cazul să discutăm cîți trebuie să se simtă incluși în acest plan al lui Dumnezeu. Răspunsul este învederat, indiferent că unii înțeleg lucrarea pentru Dumnezeu, iar alții asemenea lui Iona, cel puțin pentru un timp, dezertează de la datorie. Textul nostru ne vorbește despre niște puteri minunate: puterile Lui minunate pe care să le vestim. În legătură cu această afirmație aș vrea să aduc cîteva nume în discuție pentru a prinde atît înțelesul textului cît și motivul chemării noastre.

De ce viața lui Moise, a lui Samuel și a multor altora s-a deosebit așa de mult, nespuse de mult, de toți ceilalți din vremea lor? Desigur veți spune că Ana, în cazul lui Samuel și Iochebed în cazul lui Moise au avut rolul lor și este un adevăr. Trebuie să admitem că toți părinții își îndrumă copiii lor. Cine ar cuteza să spună că Lot nu a dat sfaturi bune copiilor lui? De ce atunci în ceasul hotărîtor salvării lor n-au vrut să iasă din Sodoma? Ba mai mult, ni se spune că: „Ginerii lui credeau că glumește“. Despre restul familiei se spune că: „Bărbații aceia i-au apucat de mină, pe el, pe nevastă-sa și pe cele două fete ale lui. Căci Domnul voia să-i cruțe“... La ce le-a folosit?

Cunoașteți ce s-a întâmplat cu nevasta lui Lot și cu cele două fiice ale sale. Dacă Biblia spune că ceea ce seamănă omul aceea va și secera, atunci în cazul acesta avem de a face cu un seceriș amar. Iată de ce sintem chemați să vestim puterile Celui ce ne-a chemat, puterile Lui minunate. Datorită acestor puteri Iosif e asemuit cu un crin care a crescut în mocirla Egiptului, iar Daniel și prietenii lui, toți tineri captivi, nu țineau să se căpătuiască ci să fie adevărate caractere. Desigur cineva i-a învățat credințioșia, tăria de caracter. Puși la probă, Iosif ajunsese în închisoare, Anania, Mișael și Azaria în cuptorul de foc, iar Daniel, în groapa cu lei. Viața lor a fost guvernată de niște principii care au devenit tăria și slava lor. Să facem o comparație între Haman ajuns pe ultima treaptă a înălțării dar pe care patima răzbunării îl duce la pieire și Iosif, Anania, Mișael, Azaria și Daniel care rămân statornici, neclintiți la principii. Datorită acestor convingeri ale lor, ei coboară unul la închisoare, altul în groapa cu lei, așa zice, pentru a pune o temelie mai adâncă caracterului lor. Dar de acolo ei sînt înălțați în așa poziții în care potrivit condițiilor vieții lor n-ar fi ajuns niciodată. Niște „puteri minunate“ au fost la lucru cu ei și ori de cîte ori acestor puteri li s-au lăsat cale liberă ele și-au dovedit tăria.

Iubiți frați, nu vrem să stăruim asupra unor lucruri pe care dumneavoastră le cunoașteți. Ceea ce ne preocupă este doar cum să vestim aceste puteri minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

Dacă vom învăța din pilda marilor păstori spre care ne-am îndreptat puțin privirea, atunci vom afla de ce turma era așa de frumoasă și de ce oile nu s-au stîrpit. Toată grija acestor păstori era turma lor. Problema turmei a produs mari transformări în viața lor. Ei au făcut

totul pentru turmă. „Păstorul cel Bun își dă viața pentru oile Sale“ (Ioan 10,15). Sintem și noi dispuși să facem lucrul acesta pentru frații și pentru copiii noștri? La aceasta sintem chemați. Rămîne de văzut dacă fiecare vrea să-și întărească chemarea și alegerea lui. „Nu voi M'ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rînduit să mergeți să aduceți roade“.

În ascultarea, în credințioșia fraților noștri, Domnul vede adevărate roade. Seriozitatea în împlinirea datoriilor, respectul pentru societate și familie, iubirea între soți și interesul pentru copii sînt probleme majore la ora aceasta.

Adresîndu-se întregii Lui biserică, Domnul a zis: „Voi sin-teți lumina lumii“. Strălucirea principiilor noastre trebuie să se vădească pretutindeni. Ele trebuie să-și găsească rostul lor mai ales în familie. Să nu uităm că și aceasta este o mică turmă de care unii sînt așa mindri. Ce s-a ales din „turma“ lui Lot? Să nu uităm că Domnul a spus: „Ce s-a întimplat în zilele lui Lot se va întimpla aidoma“ (Luca 17,8). Această tragedie se repetă sub ochii noștri în toate acele cazuri în care părinții nu-și dau tot timpul de care dispun, copiilor lor. Așa cum recolta de pe cîmp e rezultatul luminii soarelui într-un efort permanent, nu în etape sau salturi, tot așa și părinții trebuie să fie continuu lumina micuței lor lumi.

Iată în privința aceasta cîteva gânduri ale Spiritului Profetic: „În înțelepciunea Lui, Domnul a hotărît ca familia să fie cea mai importantă dintre toate mijloacele de educație. Educația copilului trebuie să înceapă în cămin. Aici este prima școală. Aici, cu părinții ca învățători el trebuie să învețe lecțiile care să-l călăuzească toată viața, lecții de respect, de ascultare, temere de Dumnezeu și stăpînire de sine. Influența educației din cămin are o pute-

re hotărîtoare spre bine sau spre rău... Dacă copilul nu a învățat cum trebuie aici, Satan va face el lucrul acesta prin mijloacele sale...“

„Nici o lucrare încredințată ființelor omenesti nu cuprinde rezultate mai mari și mai larg cuprinzătoare ca lucrarea taților și mamelor. Viitorul societății urmează să fie hotărît de tineretul și copiii de azi. Și ce vor fi acești tineri și copii de-pinde de cămin. Pe seama lipsei de bună creștere de acasă poate fi pusă o bună parte din bolile, mizeria și crimele care sînt un blestem pentru omenire. Dacă peste tot viața din cămin ar fi curată și adevărată, dacă copiii ce ies de sub grija lui ar fi pregătiți să întîmpine răspunderile și primejdiile vieții, ce schimbare s-ar vedea în lume!“

„O mare cauză pentru care sînt atîtea rele în lume astăzi, este că părinții își ocupă min-tea cu alte lucruri decît cu ceea ce e de o însemnătate su-premă... Dacă am putea da per-deaua la o parte, am vedea că mulți copii care s-au rătăcit au fost lipsiți de o bună creștere, datorită neglijenței. Părinți, vă puteți împăca cu un asemenea gînd? N-ar trebui să fie nimic atît de important care să vă împiedice de a da copiilor voștri tot timpul care e necesar pen-tru a-i face să înțeleagă ce în-semnează să asculte și să se în-creadă pe deplin în Domnul.“

Va veni o zi cînd ni se va pune întrebarea: „Unde îți este turma care ți-a fost încredințată?“... „Care este deci robul, credincios și înțelept pe care l-a pus stăpînul său peste ceata slugilor sale ca să le dea hrana la vremea potrivită? Ferice de robul acela pe care stăpînul său la venirea Lui îl va găsi făcînd așa! Adevărat vă spun că-l va pune peste toate averile sale“ (Mat. 24,45.47).

Pastor

A. Doroftei
Consilier Uniune

epistola



„Căci dacă singele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult singele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului Celui Viu” (Ev. 9,13—14).

Taurii și țapii erau folosiți în serviciile expiatoare din Ziua Ispășirii, dar nu avem nici o relatare a folosirii cenușii în acea zi. Deși autorul, în principal, are în minte Ziua Ispășirii, el include în relatarea lui mult mai mult decât găsim în serviciile ce se săvârșeau cu ocazia Zilei Ispășirii.

Versetul 13 — „Singele și... cenușa”. Apa în care era pusă cenușa unei vaci roșii este numită „apa de ispășire” și era folosită pentru curățirea de păcat (Numeri 19,9). Despre Domnul Hristos se spune că a venit „cu apă și cu sînge, nu numai cu apă, ci cu apă și cu sînge” (1 Ioan 5,6). Cînd El a murit, din corpul Său împuns cu sulița a curs sînge și apă (Ioan 19,33—34). Apostolul — în prezentarea problemei mîntuirii obținută în și prin Domnul Hristos, include și apa în care a fost pusă cenușa, ca o curățire de păcat și plasează apa alături de sînge.

Acest fapt este foarte sugestiv și cercetătorul interesat va fi foarte mult răsplătit în explorarea acestui bogat tezaur.

Versetul 14 — „Cu cît mai mult”. Aici, Apostolul Pavel prezintă superioritatea jertfei Domnului Hristos. El se apropie aici de punctul culminant al argumentării sale. Dacă singele animalelor și cenușa unei vaci puteau sfinți, puteau face curățirea trupului, cu cît mai mult singele Domnului Isus va curăți cugetul de faptele moarte.

„Singele Domnului Hristos”. Apostolul Petru îl numește „singele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,19). Apostolul Pavel îl numește „singele lui Dumnezeu” (Fapte 20,28).

Domnul Hristos „S-a adus pe Sine însuși”. Această declarație constituie baza des folositei expresii cum că Domnul Hristos este atît preot cît și victimă (jertfă). El n-a adus o jertfă fără voie, din constrîngere. Nu! El S-a oferit singur, de bună voie, dar tot atît de adevărat este și faptul că Fiul S-a dat pe Sine (Ioan 3,16 Gal. 1,4) ca jertfă.

„Prin Duhul cel veșnic”. Despre care Duh este vorba aici? Este oare

Duhul Sfînt, sau Duhul lui Hristos? Absența — în originalul grecesc — a articolului sugerează ideea că aici nu este vorba despre Duhul Sfînt, ci „Duhul Său”, despre natura divină a Domnului Hristos care este veșnică. În timp ce se găsea la tronul Tatălui, din veșnicie, Domnul Hristos Și-a oferit viața ca ispășire pentru noi (Apoc. 13,8). Aceasta concordă cu argumentul general. Domnul Hristos S-a oferit pe Sine, în virtutea naturii Sale divine. A cere Duhului Sfînt ca să ofere pe Domnul Hristos să ofere singele Său, nu este nici necesar și nici compatibil, avînd în vedere faptul că Domnul Hristos și nu Duhul Sfînt este Mare Preot. Domnul Hristos a murit și Și-a vărsat singele pe Crucea Golgotei iar acum El intră în Sanctuar cu propriul Său sînge (Ev. 9,12).

Vechiul Testament declară că „prin viața din el face singele ispășire... căci viața trupului este în sînge” (Lev. 17,11). Expresia ebraică pentru „viață” se traduce adesea cu „suflet”. Cînd Domnul Hristos S-a dat pe Sine pentru noi, El a dat totul, toată ființa Sa, El Și-a dat viața (sufletul) ca jertfă pentru păcat (Is. 53,10). Aceasta incluzînd natura Sa divino-umană, Duhul Său cel veșnic, personalitatea Sa divină. Cînd El Și-a dat viața Sa (sufletul Său) ca o jertfă pentru păcat, El a dat totul și n-a reținut nimic. El S-a dat pe Sine ca un sacrificiu suprem și voluntar, aceasta în contrast cu sacrificiul levitic care — din punct de vedere al victimei — nu era nici liber consimțit și nu era adus nici din ascultare față de porunca lui Dumnezeu, deci nu avea o valoare morală. Domnul Hristos, prin ceea ce era mai deosebit în Sine, Duhul Său cel veșnic, S-a oferit pe Sine printr-un act de bună voie pentru a aduce la îndeplinire prevederile legămîntului cel veșnic și care influența, prin efectele lui, destinul omului. El avea puterea să-și dea viața, și avea puterea să o ia iarăși (Ioan 10,18). Prin El, prin jertfa Sa, Domnul Hristos a făcut curățirea păcatelor (Ev. 1,3). Tot astfel, prin Duhul Său cel veșnic, El S-a oferit pe Sine într-un act voluntar, mai dinainte stabilit și de o mare valoare morală. În prezent El continuă lucrarea Sa în Sanctuarul cereș.

către evrei

„Va curăți cugetul“. Lucrarea Domnului Hristos este văzută aici nu ca un act trecut, ci ca o realitate prezentă. Domnul Hristos a adus la îndeplinire pe Crucea Golgotei o lucrare bine definită, obținând pentru noi mântuirea. Dar această lucrare, această mântuire (răscumpărare) trebuie să fie primită de fiecare suflet, de fiecare persoană în mod individual. Conștiința, cugetul nostru trebuie curățit de faptele cele aducătoare de moarte ale păcatului, slujind astfel Viului Dumnezeu, aceasta fiind o lucrare continuă, actuală și necesară în fiecare generație de credincioși. Cei care susțin că lucrarea Domnului Hristos s-a terminat la Cruce, nu iau în considerație lucrarea de ispășire a singelui, a jertfei Domnului Hristos, o lucrare continuă, zilnică, o lucrare necesară mântuirii păcătoșului. După cum Dumnezeu

înța de faptele cele moarte ale păcatului, nu numai ca un simplu, act, ci ca o realitate prezentă, vie.

De reținut faptul că timpul verbului este aici la viitor (va curăți). Desigur, aceasta pentru că cei cărora le-a fost adresată epistola, nu intraseră pe deplin în această experiență, ci aveau să desăvârșească adevărata lucrare de curățire în noul legământ. (Ev. 8,10—12 9,9). În vechiul legământ, în vechiul sistem, ei au cunoscut numai curățirea ceremonială, acum ei puteau găsi pacea și liniștea în Hristos.

„Ca să slujiți“. Scopul curățirii cugetului este slujirea. Sintem răscumpești pentru a sluji lui Dumnezeu și semenilor noștri; curățirea nu este un scop în sine, ci este pregătirea noastră spre a putea aduce o slujire eficientă lui Dumnezeu. Iertarea păcatelor care face să

înțeles, deoarece s-ar părea că introduc două aspecte diferite ale legământului și comentatorii redau expresia grecească *diatheke* cu „legământ“ și „testament“ fără a ajunge la stabilirea faptului, când se redă expresia cu „legământ“ și când cu „testament“. Considerăm însă că contextul este ghidul cel mai sigur care ne va conduce la o corectă înțelegere a textului.

„Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui, pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintii, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită“. (Verșetul 15) „De aceea“... adică pentru că singele Domnului Hristos este eficient și poate în mod desăvârșit să curățească cugetele, cunoștința.

„Mijlocitorul unui legământ nou“. După cum am arătat mai sus, considerăm că principiul contextului este respectat de traducerea Cornilescu a Bibliei, când redă textul: „Mijlocitorul unui legământ“ și nu „Mijlocitorul unui testament“. Testamentul este un document executat de o singură persoană și nu este nevoie de nici un mijlocitor. Un legământ este executat între

*„ Scopul curățirii cugetului este slujirea.
Sintem răscumpești pentru a sluji lui Dumnezeu
și semenilor noștri. ”*

n-a creat pământul și întregul univers, nu l-a pus în mișcare și apoi să-l lase singur, în virtutea lucrării Sale inițiale ca să-și continue existența, tot astfel nici Domnul Hristos, printr-un singur act, acela al jertfei de la Golgota, n-a pus în mișcare „mecanismul“ răscumpărării ca apoi să-l lase să lucreze de la sine. Sacrificarea mielului de jertfă, la serviciul din Sanctuar, era un act definit, care punea la dispoziția păcătoșului mijloacele răscumpărării, singele Domnului Hristos, viața Sa, întreaga Sa ființă divină. Dar singele pentru a fi eficient, trebuia să fie vărsat, deci trebuia ca și cel în cauză, victima, jertfa, să moară. Singele vărsat pe Crucea Golgotei este capabil, are puterea să curățească, să purifice cugetul, conști-

avem o conștiință curată, un cuget curat, trebuie să ne facă gata a fi de folos tuturor pentru prezenți și veșnicie.

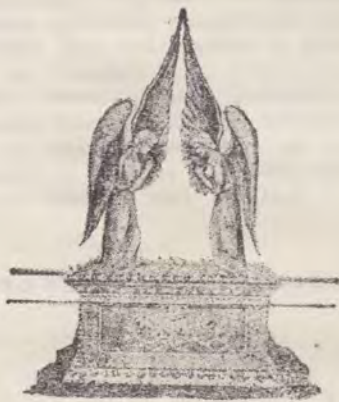
„Și tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintii, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire, care le-a fost făgăduită. În adevăr, acolo unde este un testament trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după moarte. Nare nici o putere cită vreme trăiește cel ce l-a făcut“ (Ev. 9,15—17).

Aceste versete sînt considerate de mulți ca fiind foarte dificile, greu de

două sau mai multe persoane, care cad de acord să facă sau să se abțină de a face ceva. În acest caz este nevoie de un mijlocitor. Un testament intră în funcție numai la moartea celui în cauză. Un legământ își încetează valabilitatea la moartea unuia dintre contractanți. Un testament are nevoie de un executor, iar un legământ are nevoie de un mijlocitor.

„Legământul dintii“ (noul legământ). Acesta este legământul despre care Ieremia vorbește în cartea sa (cap. 31,31—34). Moise a fost mijlocitorul vechiului legământ (Ex. 20,19 ; 32,30—32 ; Gal. 3,19). Domnul Hristos este Mijlocitorul noului legământ.

„Prin moartea Lui“. Am menționat mai sus că legea ceremonială din vechea dispensațiune nu avea nici o prevedere pentru păcătuirea de bunăvoie. Astfel, multe păcate au fost comise și pentru care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise“ (Fapte 13,39). **Faptul acesta nu trebuie înțeles greșit. Și în Vechiul Testament a existat iertare, ca și în Noul Testament. Dar în legea lui Moise nu exista nici o prevedere pentru o astfel de iertare. Aceste versete prezintă speranța că toți „pot primi făgăduința unei moșteniri veșnice, prin moartea Domnului Hristos. Aceasta a fost o solie plină de bucurie pe care Pavel o vestește, când el spunea iudeilor că: „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor și oricine crede este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise“ (Fapt. 13,18—19).**



Parafrazând textul din Ev. 9,15, acest verset ar putea fi redat astfel: „Pentru că Domnul Hristos poate să curățească cugetul (conștiința) de faptele moarte — lucrare pe care vechiul legământ al sacrificiilor n-o putea face, El a devenit Mijlocitorul noului legământ. Moartea Sa face posibilă o reală răscumpărare (mintuire) și o reală îspășire pentru toate păcatele pentru care nici o jertfă nu putea fi adusă sub prevederile legii mozaice, făcând astfel posibil pentru cei chemați — fie sub noul său vechiul legământ — să primească moștenirea cea veșnică“.

Este interesant a reține expresiile: „o răscumpărare veșnică“, pe care o găsim în vers. 12; „Duhul cel veșnic“ din vers. 14 și „veșnica moștenire“ din vers. 15.

Aici, în versetul 15 trebuie reținută ideea pe care apostolul Pavel o tratează în legătură cu „Legământul dintâi“ sau „sub primul

Vă rog să comparați următoarele două texte: „Făriseii și cărturarii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui“ (Ioan), Luca 7,30). „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul... ca să vă dau un viitor și o nădejde“, (Ier. 29,11) sau „proiectele pe care le-am făcut cu privire la voi“, după trad. franceză Segond, revizuită.

caz de El. L-am ignorat. Există, ca și inexistent, El n-a intrat în calculele noastre. E rău să cauți fericirea? Ne-am justificat noi. Bine înțeles că nu. Așa dar, tot înainte! Și ținta noastră a devenit idolul nostru, „un altdumnezeu“ afară de El. Din păcate pe altarul acestei iluzii, n-au fost jertfiți miei de jertfă, ci s-au mistuit nenumărate speranțe și milioane de vieți. Din flacăra acestei „arderii de tot“ a rămas

PLANUL LUI DUMNEZEU

Cele două noțiuni, plan și proiect sînt înrudite și aproape se confundă. În mod curent, sfera noțiunii de plan este mai largă și include pe cea de proiect. Toate atelierele de proiectare lucrează în cadrul planului general economic. Dar se zice și „plan de casă“, sau „proiecte de viitor“, la nivelul individului sau al familiei, proiecte care se concentrează în niște planuri mai detaliate. În sfîrșit „proiect de lege“ face caz aparte, fiindcă aici „proiect“ este un cuvînt — imagine care definește intențiile legiuitorului. Această folosire a termenului ni se pare foarte sugestivă pentru tema pe care ne-o propunem. Deocamdată însă să rămînem la ideea de plan general și de proiecte detaliate incluse în acest plan.

1. Păcatul a fost definit diferit. Nici nu este de mirare, fiindcă el este o realitate complexă. În ordinea de idei a temei noastre, păcatul înseamnă hotărîrea cuiva de a acționa pe cont propriu, independent de Creatorul lui, pentru atingerea unei trepte superioare de fericire. „Disprețuit și părăsit de oameni... noi nu L-am băgat în seamă“ (Is. 53,3). N-am făcut

pe altar doar cenușă, iar în gură un gust de decepție amară și spaima dinaintea morții.

Este curios lucru, că atunci cînd constatăm prezența nedreptății, a mizeriei morale și materiale, a nebuliei și a morții, ne grăbim să „inventariem“ aceste rele și „păstrăm dosarul“ pentru o eventuală (totuși) confruntare cu Dumnezeu. Am vrea să ne îndreptăm și să-I reproșăm Lui urmările faptelor noastre. Precauție inutilă! Fiindcă judecata se face după alte „cărți“, unde falsitatea n-are acces.

Ca urmare a atitudinii noastre nerecunoscătoare și recalitrantă, absurdă în final, Dumnezeu se întristează ca un părinte care vede negliobia fiului său, major doar la trup... Și apoi intervine. El ține cont și de ceea ce noi nu prea ne dăm seama, că păcatul, cu care ne jucăm noi, este nu numai extrem de rafinat și subtil, dar și că forța lui este colosală, mai exact, a doua față ca mărime din univers. Uneori aparența lui delicată și parfumată, ne induce în eroare, dar pe El aparențele nu-L derutează.

O mini-iluzie cu maxi-urmări este ideea că voința te poate scăpa de vicii. Desigur, te poate

continuare în pag. 22-a

scăpa de unele, în timp ce te lasă sau te împinge în altele. Atenție la „viciile de gândire sau de simțire!“

2. Grandiosul plan pe care Dumnezeu l-a făcut pentru mîntuirea tuturor urmașilor lui Adam, din toate formele de sclavie în care i-a împins păcatul, își are centrul în Isus Hristos. „În nimeni altul nu este mîntuire“, dar în El este, fiindcă El „poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El“ (Evrei 7,25). Ipostaza nouă în care dumnezeirea Se descoperă oamenirii, sacrificiul și riscul suprem, iubirea desăvîrșită, salvarea deplină cu urmări absolute în eternitate fac din crucea lui Hristos atracția principală pentru cei ce doresc să fie eliberați, spălați, însănătoșiți. Cînd această lucrare se va fi încheiat — și credem că ziua aceasta este foarte aproape — crucea lui Hristos va rămîne obiect de studiu, de admirație și recunoștință, dar cei atrași atunci de ea nu vor fi păcătoși, ci sfinți în sensul adevărat al cuvîntului. „După ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“ (Ioan 12,32).

Ca amploare, planul lui Dumnezeu privind rezolvarea problemei păcatului înbrățisează prin urmările lui întreg universul și se întinde în veșnicie. Semnul de întrebare privind dreptatea guvernării lui Dumnezeu își aruncase umbra asupra tuturor lumilor create. Cu ocazia coborîrii Fiului lui Dumnezeu pe teritoriul pe care Satan îl pretindea că este al lui, s-a făcut lumină. Au devenit clare în fața universului adevăratele și negrele motive ale activității vrăjmașului: gelozia devenită ură feroce. La încheierea lucrării Sale pe pămînt, Isus, realizatorul suprem al planului divin, va face să pătrundă și să aibă acces pentru todeauna neîngrădit în univers, o mulțime imensă de oameni provenind din toate generațiile pămîntului și din toate neamurile și limbile. Aceștia vor aduce cu ei mărturia experienței lor trăite și o vor pune la dispoziția locuitorilor lumi-

lor necăzute în păcat și a generațiilor viitoare. Dacă la acestea se mai adaugă și faptul că Fiul lui Dumnezeu va rămîne pentru veșnicie și Fiul omului, se poate spune că pe raza sa maximă, cercul planului lui Dumnezeu este încheiat. Protecția împotriva unei repetări a istoriei durerii este sigură, absolută.

3. Tema proiectului: păcătosul. Din punctul nostru de vedere, subiectiv deci, nimic nu este mai important ca viața noastră. Casa și mobila din ea, hainele și banii, diplomele și automobilul au valoare cît trăim. În clipa morții toate devin indiferente. „Ce ar folosi cuiva să cîștige toată lumea, dacă își pierde sufletul, adică viața? Cînd cineva cade în apă și este în pericol, nu-i vom pescui mai întii pălăria. În timpul cataclismelor se distrug și se risipesc averi. Dar mai întii sînt căutați supraviețuitorii care mai pot fi salvați. Viața e mai valoroasă decît casa și corpul decît hainele. Apare pentru noi normal faptul că și planul lui Dumnezeu respectă aceeași ierarhie a valorilor. Și așa și este. Domnul Isus Hristos s-a înjosit, a riscat și a murit pe cruce pentru păcătoși. N-a făcut-o pentru lucruri, și nici pentru animale. În această privință stă scris: „Ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu oameni“ (Apoc. 5,9).

Aici însă intră în discuție puterea creatoare a lui Dumnezeu. Dacă El va face toate lucrurile noi (Apoc. 21,5) n-ar fi putut face El și alte ființe? De ce atîta durere și atîta întîrziere sau suferință chiar pentru Dumnezeu? Orice meseriaș știe că este mai ușor să faci un lucru din nou, decît să remediezi ceea ce a fost odată stricat.

Singurul răspuns, dar suficient, este: iubirea. Fiindcă păcătosul, dacă doriți o clarificare, este singurul în stare să-și recunoască Creatorul și să intre în relații de cunoaștere și de iubire, deci intelectuale și afective cu El. Și cînd este vorba de iubire, nu mai există preț și nici durată...

Cu aceasta am stabilit raza cercului imediat inferior ca mărime: păcătosul, cuprins în planul lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă: „Oameni din toate semințiile, de orice limbă, din orice popor“ (cap. 5,9) bărbați și femei, sclavi și oameni liberi (Gal. 3,28) tineri și tinere, bătrîni și copii (Ps. 148,12). „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea încît a dat pe singurul Lui Fiu“ (Ioan 3,16). „Da, El iubește popoarele“. (Deut. 33,3).

4. Mediul înconjurător. Cu ocazia căderii în păcat, pămîntul a fost blestemat. Spinii și pălămida, inundațiile și seceta, vulcanii și seismele, au influențat asupra vieții tuturor. Bătrînul patriarh Iacov zicea cu amărăciune: „Toate acestea pe mine mă lovesc“. Mai putem adăuga aici și rele pe care nesocotința le produce în natură, nehibzuinta, lăcomia, nepăsarea față de alții și față de posteritate. Poluarea este o temă actuală, iar efectele dăunătoare ale înarmării nucleare, chimice, biologice îngrozesc pe toți cei ce sînt conștienți. Textul din Apoc. 11,18 se referă la judecata lui Dumnezeu pentru „cei ce prăpădesc pămîntul“.

Și din această cauză și ca să șteargă amintirea nelegiuirilor, Dumnezeu a promis că va face „ceruri noi și un pămînt nou“ (cap. 21,1). Ne este greu să ne imaginăm aceste noi condiții, fiindcă n-avem posibilitatea de analogie. Chiar profetii care au văzut aceste scene, nu le-au putut descrie decît în termeni cunoscuți, folosind nume de plante și de animale din țara lor, imagini din timpul lor.

Indiferent însă de această mărginire a orizontului nostru, planul lui Dumnezeu Se va realiza și pe această dimensiune. Indirect dar eficient, această realizare va urmări fericirea omului pentru veșnicie.

5. Cite un proiect pentru fiecare. Cercul interior, cu raza cea mai mică la care am ajuns este păcătosul. Fiindcă mîntuirea nu este numai o grandioasă operă colectivă, de ale cărei rezultate să se poată bucura și indivizii în particular. Mai mult

decît atît, întreg planul acesta colosal, cu implicațiile sale cosmice și universale ar risca să fie compromis dacă n-ar opera fundamental și eficient asupra individului, asupra fiecărui păcătoș în parte. Dumnezeu nu poate face greșeala de a alcătui o lume nouă din elemente perverse, schimbîndu-i doar structura exterioară. Dar aceasta este o dimensiune a planului divin care, în cadrul acestui articol nu ne interesează. Ceea ce este însă admirabil în acest plan al lui Dumnezeu, este că păcătoșul nu este tratat doar ca o oaie oarecare dintr-o turmă, nici doar ca o piesă mai mică sau mai mare dintr-un mecanism uriaș. Ci individul este vizat ca o personalitate potențială. Dumnezeu vede în fiecare fiu decăzut al lui Adam ce poate el deveni prin harul Său.

„Samuele, Samuele!“ (1 Sam. 3,10). „Tu ești Simon, fiul lui Iona“ (Ioan 1,42). „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?“ (Fap. 9,5). „Acum așa vorbește Domnul care te-a creat... Nu te teme de nimic, căci Eu te răscumpăr. Te chem pe nume. Ești al Meu“ (Is. 43,1). În lumea antică, omul se pierdea în întinderi nepopulate; în lumea modernă el se pierde în mulțime.

Atenția delicată a lui Dumnezeu are în vedere și aceste împrejurări și nimic nu poate egala valoarea făgăduințelor directe și personale din Cuvîntul lui Dumnezeu.

Chemarea lui Dumnezeu la mîntuire se adresează fiecăruia în parte „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“ „Dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă“ (2 Cor. 5,17). „Dacă bea cineva din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țîșni în viața veșnică“ (Ioan 4,14). „Adevărat, adevărat vă spun, că acela care ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5,24). Referințe de acest fel sînt nu-

meroase în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Așadar să terminăm schița planului lui Dumnezeu: să fixăm vîrful de sprijin al compasului în inima celui păcătoș. (Prov. 23,26: Dă-mi inima ta). Pe raza cea mai mică, vom descrie primul cerc: fiul cel pierdut al creațiunii, cu mica lui lume interioară, cu nevoile și dorințele lui, reale sau închipuite, bune sau rele. Planul lui Dumnezeu se ocupă de această arie personală, dacă admiteți, de acest „lot personal“ al fiecăruia. Deschizînd și mai mult compasul, din același punct central vom trage cercul următor; al împrejurărilor, al circumstanțelor în care trăim, care ne ajută sau ne încurcă, dar pe care de multe ori le învinuim pe nedrept de oscilarea voinței noastre, și de alegerile greșite pe care le facem în viață — Planul lui Dumnezeu le are în vedere și pe acestea, și îngerii lui Dumnezeu vor avea misiunea să adune toate pietrele de poticnire și toate cauzele de pericol (v. Mat. 13,41). În cele din urmă, dacă am putea deschide compasul la maximum (la 180°) constatăm că întreg universul este cuprins în planul veșnic al lui Dumnezeu.

Evident, proiectul în discuție cu toate ilustrațiile explicate la categorii absolute și aceasta — de inspirație geometrică, a cinci cercuri concentrice — are limitele lui. Una ar fi: în ce fel este Isus Hristos — centrul acestui plan, dacă păcătoșul, și mai exact inima sa, deci conștiința individului a fost considerată drept obiectiv fundamental și final? Pentru a răspunde va trebui să recurgem și la alte imagini. De asemenea, mai apare și o altă întrebare: Dacă admitem că Dumnezeu nu numai că urmărește mîntuirea păcătoșului, ci are și un plan de viață pregătit pentru fiecare în parte, cum se împacă această idee cu libertatea de alegere a individului? Aceste aspecte cît și altele vor fi tratate într-un număr viitor.

Pastor,
Titu Cazan

DIN VIAȚA BISERICII

Între 7 și 17 noiembrie 1978 s-au desfășurat la Berna și Gland, Elveția, lucrările sesiunii de toamnă a Comitetului Executiv al organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa. La aceste lucrări a participat și din partea Uniunii noastre o delegație alcătuită din frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii și membru al acestui organism și fratele Popescu Nicolae, președinte al Conferinței București.

La aceste lucrări au fost prezenți 62 de delegați, reprezentînd credincioșii adventiști din 17 țări, comitetul Diviziunii și delegați ai Conferinței Generale în persoana fraților: C. O. Franz, secretar general al Conferinței Generale, R. Hammill, vicepreședinte al Conferinței Generale și J. S. Laughlin, director al Departamentului Asigurări de la Conferința Generală.

Au fost prezenți și delegați ai Bisericii AZS din Mozambic, Angola, Africa Centrală, Camerun, Africa Occidentală, Madagascar, Insulele Mauricius și Israel.

S-a lucrat în plenul Comitetului și în comisii de lucru pe probleme. Din partea Uniunii noastre, fr. D. Popa a fost ales în comitetul de acreditări și în Comitetul de revizii.

În fiecare dimineață s-au prezentat de către delegații Conferinței Generale subiecte devoționale, care au subliniat atît universalitatea doctrinei și preocupărilor noastre spirituale, cît și nevoia tuturor de cunoaștere și trăire a adevărilor veșnice.

În cuvîntul de deschidere și în raportul pe care fratele E. Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa l-a prezentat Comitetului, a subliniat și activitatea Bisericii AZS din România, mărturisînd: „Nici mie și nici colegilor mei care am vizitat România, nu ne-a mai fost dat să întîlnim adunări așa de pline și un spirit așa de călduros, cum am întîlnit în toate manifestările Bisericii AZS din România. Aceasta evidențiază libertățile de care se bucură Biserica AZS din România, cum și bunele relații exis-



NEAL C. WILSON

Noul Președinte al Conferinței Generale A.Z.S.

tente între autoritățile române și frații noștri, constituind o vie dovadă a realităților existente în România. Fr. E. Ludescher a afirmat același lucru și în articolul pe care l-a publicat în revista „Revue Adventiste”, nr. 12/1978, unde citim: „Niciodată în viața mea n-am văzut Case de Rugăciuni așa de pline ca în România. Am întâlnit — în localități mici — Comunități de cîte 500 de membri”.

Aceleași lucruri le-au subliniat și frații O. Bremer, O. Sladek și H. Vogel, care ne-au vizitat în cursul anului 1978 — și care și-au manifestat nespusa lor bucurie că au avut ocazia să cunoască Biserica AZS din România la ea acasă, subliniind spiritul deosebit pe care l-au găsit aici, dragostea frățescă și ospitalitatea proverbială a poporului român și interesul și căldura frățietății advente din România.

În cuvîntul pe care fr. D. Popa l-a adresat participanților la aceste lucrări, s-a scos în evidență activitatea spirituală a bisericii AZS din România, înfățișînd puternicele realități existente în viața noastră, așa cum au ținut să sublinieze și frații care ne-au vizitat țara și Biserica. A arătat preocuparea noastră pentru o înaltă viețuire spirituală, pentru păstrarea și amenajarea locașurilor noastre de Cult, pentru pregătirea cadrelor, arătînd că în anul 1978 doi profesori ai Seminarului își fac studii teologice superioare în Franța, la Collonges (fratele Cazan Titu) și la Universitatea Andrews din USA (fratele Mihail Popa). De asemenea, pentru anul 1979, ne gîndim ca un alt frate să urmeze cursurile Institutului de grad universitar din R.F.G. (Darmstadt). S-a arătat de asemenea că în ceea ce privește lucrarea editorială, în anul 1978, pe lângă revista noastră s-a publicat lucrarea „Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului”, materiale pentru cursul ce s-a ținut cu pastorii, iar pentru 1979 sînt prevăzute tipărirea altor lucrări printre care cursuri pentru uzul Seminarului nostru și al pastorilor.

O comunicare importantă făcută participanților la acest Comitet a fost și faptul că fratele Robert H. Pierson, președintele Conferinței

Generale, pe care-l cunoaștem cu toții, a fost nevoit să se retragă din cauza unei suferințe fizice. La sesiunea din octombrie 1978, Comitetul Conferinței Generale a ales ca președinte al Conferinței Generale pe fratele Neal Wilson, fost mult timp președinte al organizației AZS — Diviziunea Nord Americană.

Pe data de 12 noiembrie a sosit și dînsul la lucrările acestui Comitet. Delegația noastră a avut ocazia să stea mult timp de vorbă cu dînsul. Un bărbat al lui Dumnezeu, deschis, cu un orizont foarte larg și doritor a cunoaște cit mai bine realitățile europene, exprimîndu-și dorința de a ne vizita. Fratele Wilson ne-a rugat să transmitem frățietății advente din România un călduros salut, ceea ce facem cu toată bucuria în rîndurile de față. De fapt, toți frații ne-au rugat să transmitem frățietății advente din România un vibrant salut creștin.

Întîlnirea s-a dovedit a fi o binecuvîntare pentru toți participanții. A fost prilejul de a ne cunoaște mai bine, de a schimba opinii și experiențe, de a simți mai bine că aparținem bisericii advente și de a face cunoscut realitățile în care ne desfășurăm activitatea noastră aici în țara noastră, mulțumind lui Dumnezeu pentru pacea și armonia iubirii frățești.

D. Popa

*
* * *

În zilele de 28, 29 și 30 nov. 1978 a avut loc la Timișoara, București, Cluj și Bacău, Conferințe de Orientare cu pastorii și prezbiterii din cele patru Conferințe ale Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Lucrările Conferinței de Orientare de la Timișoara și București au fost conduse de fratele Popa, președintele Uniunii, la Cluj de către fratele Marin Pârvan, secretarul Uniunii, iar la Bacău, de către fratele Dumitrescu Nelu, pastor și contabil șef al Uniunii de Conferințe.

Avînd în vedere momentul în care au avut loc aceste întîlniri, ele au constituit mai mult decît desfășurarea obișnuită a lucrărilor acestor Conferințe de Orientare. A fost o sărbătoare, o aniversare a evenimentului marelui ce a avut loc acum 60 de ani la Alba Iulia: Făurirea statului național unitar român. De altfel aceasta a fost și tema referatului social: „Împlinirea a 60 de ani de la formarea statului național unitar român”.

Participanții, prin cuvîntul lor au sporit și mai mult entuziasmul, bucuria și cadrul omagial în care s-au desfășurat lucrările.

„Nu am venit de nicăieri, ne-am născut aici după cum atestă dovezile istorice”, afirma Martinescu Iosif, prezbiter în Comunitatea Bărrăștii Hațegului. „După două mii de ani de acțiuni și lupte, ne bucurăm de drepturi și libertăți care n-au existat niciodată în România. Să arătăm lumii că România dorește pace cu toate popoarele lumii și buna înțelegere între naționalitățile conlocuitoare”.

Pastorul Lăiu Gheorghe din districtul Gura Humorului spunea: „Aș vrea să mă alătur sentimentelor din referat. Patriotismul îl moștenim de la părinții noștri. Dacă părinții noștri ar trăi, ar fi bucușori să vadă ceea ce s-a realizat în țara noastră, că de la ei moștenim această vatră. Unirea nu s-a săvîrșit cu eforturi mici. Noi trebuie să păstrăm această unire, să păstrăm această libertate și să vorbim copiilor noștri și credincioșilor noștri despre ea”.

Prezbiterul Trambitas Bella din Oradea spunea cu acest prilej: „Trăiesc în România, deși m-am născut în Austro-Ungaria. Am învățat mai întîi ungurește, dar mai tirziu am avut prieteni și colegi români cu care m-am simțit atît de bine. Am fost ajutat de acești prieteni români, și azi îmi aduc cu multă recunoștință aminte de ei. Avem comunități de limbă maghiară, studii în limba maghiară și ne bucurăm de aceleași drepturi”.

„Sînt de naționalitate maghiară”, zicea prezbiterul Boros Ioan din Hîncirîș — Oradea, „dar mă bucur că de ziua nașterii mele, toată țara este în sărbătoare. Ca stupar, merg în toată țara și peste tot am fost tratat cu multă dragoste, am simțit căldura frățietății poporului nostru românesc”.

„Referatul a fost foarte interesant”, spunea pastorul Enache Lucian din districtul Giurgiu. „Unirea Transilvaniei cu România a fost un eveniment plin de umanism și un eveniment de seamă în istoria patriei noastre, o acțiune ce s-a împlinit cu jertfe, cu abnegație, a fost o luptă dreaptă care s-a terminat printr-o frumoasă izbîndă. Evocarea acestui eveniment trezește admirația noastră unanimă și angajarea noastră plenară pentru ridicarea pe noi culmi de succes a scumpei noastre patrii”.

Cel de al doilea referat a tratat subiectul: „Principiul protestant de interpretare — Sola Scriptura — și Spiritul Profetic”.

Prețuirea și oportunitatea acestui referat s-au oglîndit și în luările de cuvînt ale participanților.

„Ne interesează problema interpretării”, spunea pastorul pensionar Iorga Ignat. „Scrierile inspirate sînt ele oare un adaos la Biblie, sau sînt în contradicție cu Biblia? Desigur... nu! Atunci, pentru ce au fost date? De 64 de ani sînt în cre-

dință și n-am auzit pe cineva să spună că Spiritul Profetic este un adaos la Biblie. Am parcurs mii de pagini și n-am găsit contradicții în Spiritul Profetic în legătură cu Biblia. Atunci care este scopul Spiritului Profetic? Mintea noastră la început era foarte greoaie în înțelegerea adevărului. Avem nevoie de îndrumarea Spiritului Sfânt în înțelegerea adevărului cu privire la adevărata zi de odihnă, la dietă, la nefolosirea alcoolului, tutunului etc. Spiritul Profetic a venit atunci să lămurească toate aceste probleme, pe care le confirmă medicina astăzi. Este o legătură strinsă între Spiritul Profetic și Biblie. Unii însă, resping scrierile inspirate, iar alții le interpretează în mod fanatic. Aceștia sînt în primejdie de a-și pierde credința”.

Delea Alexandru, președintele Conferinței Cluj spunea referitor la subiectul prezentat: „Materialul prezentat este un bun ajutor în lucrarea noastră de pastorație. Dumnezeu a călăuzit totdeauna pe drumul cel bun biserica Sa. Sora White scrie că dacă copiii lui Dumnezeu ar fi cercețat și înțeles Scripturile, Domnul nu ar fi fost nevoit să ne dea ocaștă lumină mai mică, care ne îndreaptă spre lumina mai mare a Bibliei. Inșă din acest motiv ne-a dat Dumnezeu acest dar al Spiritului Profetic și anume pentru a ne unifica în învățatură și credință”.

„Nu există nici o contradicție între Biblie și Spiritul Profetic” afirmă Mihalache Titu, pastor asistent în districtul Vrancea. „Expresia caracterului lui Dumnezeu care este iubire, este firul care trece prin Biblie și Spiritul Profetic. Dar ele trebuie să fie studiate”.

În încheierea acestor întâlniri deosebite, festive, s-a reținut de către toți cei prezenți datoria ce ne revine tuturor, în dubla noastră calitate de credincioși și cetățeni ai patriei noastre, gânduri arătate și în concluzia referatului social: „Aceste Conferințe, aceste întâlniri, nu sînt decît un modest omagiu adus acum, la împlinirea a șase decenii de la realizarea unității noastre statale, omagiu adus celor dinaintea noastră și celor de astăzi, care pretutindeni unde s-au aflat, prin strădaniile lor neobosite au făcut ca numele poporului român să stea cu demnitate și frumusețe în marea familie a popoarelor lumii, iar noi, doric ca prin munca noastră plină de abnegație, prin comportamentul nostru plin de atașament, să păstrăm unitatea indestructibilă a neamului nostru și, să ne dovedim vrednici urmași ai lor, ducînd tot mai departe faima și gloria patriei noastre scumpe — România”.

Pastor :
M. Pârvan
Secretar al Uniunii
A.Z.S.

Este necesară pregătirea teologică?

Biserica Adventistă a pus totdeauna bază pe studierea profundă a Cuvîntului Scripturii. Pregătirea cadrelor necesare Cultului, a constituit grija permanentă a conducerii Cultului nostru.

Avînd în vedere lucrarea pe care o avem de făcut acum și necesitatea pregătirii mai temeinice a viitoarelor cadre, fiind seamă de faptul că pastorii noștri trebuie să ajungă a reprezenta cu cinste pe Dumnezeu și Biserica și a prezenta adevărurile Scripturii într-un mod care să fie pe măsura uriașelor forțe intelectuale ale vremii,

Comitetul Uniunii a analizat posibilitatea unei pregătiri teologice superioare, a profesorilor Seminarului nostru Teologic.

Datorită înțelegerii găsite la Autoritățile de Stat în această privință, frații pastori Timiș Alexandru și Moldovan Wilhelm sînt în prezent studenți în anul III la Institutul Teologic Protestant Unic de grad universitar din Cluj-Napoca. Pastorul Cazan Titu își pregătește licența în teologie la Seminarul A.Z.S. din Collonges, Franța, urmînd ca mai departe să-și pregătească doctoratul în teologie; pastorul Mihai Popa își termină în decembrie a.c. studiile de Master of Arts în Religion urmînd a-și pregăti doctoratul în Teologie, la Universitatea Andrews (S.U.A.), iar anul acesta universitar, pastorii Dumitrescu Nelu, Faluveygy Desideriu, Gyözö Kadar și Pătrașcu Emilian își încep studiile la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București.

De asemenea, avem în perspectivă prezența pastorului Radu Ștefan la Seminarul Teologic A. Z. S. din Darmstadt, Germania și în continuare prezența la Newbold, Anglia a unor pastori care să se pregătească pentru o eficientă slujire.

În numărul de față al revistei noastre publicăm cîteva gânduri primite din partea fr. pastor Moldovan Wilhelm unul din pastorii noștri cuprinși în acest program de studii urmînd ca în numărul următor să publicăm în continuare considerațiile celorlalți frați pastori.

Redacția

*
* *

De ce studiez teologia ?

Serva Domnului, departe de a condamna pregătirea personală, spune că: „ar trebui să tindem să devenim uriași „intelectuali”. Un sfat valabil mai ales pentru generația ti-

nă:ă a pastorilor. Firește, deoarece de tînr licean mi-a plăcut să studiez, m-am bucurat nespus de mult cînd frații de la conducere m-au întrebant dacă mai este actuală dorința mea de a studia la Institutul Teologic Protestant Unic de grad universitar ? Răspunzînd afirmativ, s-au făcut demersurile necesare și, iată-mă în postura de „senior de vîrstă” al studenților institutului.

În Institutul Teologic Protestant Unic de grad universitar din Cluj-Napoca învață studenții protestanți ai celor cinci eparhii protestante: două reformate (Cluj-Napoca și Oradea), evanghelic CD și SP (Sibiu și Cluj-Napoca) și una unitariană. Durata instruirii este de patru ani. Studenții studiază împreună disciplinele comune: limbile, istoria, bisericească, istoria religiilor, recenzia Bibliei, dreptul bisericesc și muzica bisericească. Disciplinele teologice biblice și practice reformații și evanghelic-luteranii le studiază împreună, dar unitarienii (le studiază) separat, după specificul lor. Inșă disciplinele teologiei sistemate: dogmatica, etica, recenzia confesiunilor și filozofia religiei fiecare cult le face separat. În anul III, învățăm pe lîngă alți studenți, trei baptiști și doi adventiști care sîntem și pastori în cultele noastre și auzim cursurile cu reformații, deoarece sîntem mai apropiați de convingerile lor religioase.

Dar ce poate cîștiga un pastor adventist de ziua a șaptea într-un institut teologic protestant ? Poate că unii coreligionari ne privesc cu suspiciune și neîncredere, alții s-ar putea să ne și condamne. Ar fi condamnabil să gîndești că totul ceea ce nu aparține de noi ar fi greșit, stricat și vrednic de disprețuit. Trebuie să recunoaștem sincer că mai avem cîte ceva de învățat și de la alții, și că prima surpriză pe care o ai cînd studiezi poziția unor culte surori este aceea, de a constata că există lucruri pozitive în Biserica Sarda și Filadelfia, și că ar trebui să fim mai prevăzători în aprecierile noastre referitoare la pozițiile protestantismului istoric.

Pentru ca să nu ne formăm o idee preconcepțată despre știința teologică, poate ar fi potrivit să vedem ce se ascunde în dosul ei. Ce este, de fapt, teologia ? Termenul este format din două expresii grecești: THEOS și LOGOS. Logia este o vorbire despre un subiect. Teologia este o vorbire despre Dumnezeu. La cursuri profe-

sorii ne vorbesc în cadrul disciplinelor lor despre Dumnezeu, despre Cuvîntul lui Dumnezeu despre interpretarea Cuvîntului, la un nivel academic, căutînd să ne facă accesibile toate realizările și cuceririle de pînă acum ale „științei sacre“.

Prezența noastră în institut este voluntară iar scopul urmărit este triplu :

1. Primul, de natură didactică și științifică. Institutul în care studiem are o veche tradiție didactică în studiile teologice și pentru noi este un câștig să-l cunoaștem de aproape.

2. Cînd trăiești în vecinătatea cuiva, este bine să-l cunoști de aproape. O cunoaștere temeinică a protestantismului istoric și a teologiei lui are darul să te pună în situația de a-l aprecia nu ca un laic, ci ca un cunoscător în cauză ca să nu folosească termenul de expert.

3. Se simte nevoia de a ne face înțelegi pe plan teologic, dar pentru aceasta trebuie să-ți însușești un limbaj comun în teologie, în care să-ți poți expune temeiurile crezului tău, altfel risți să fii neînțeles, sau greșit înțeles.

Disciplinele teologice sînt împărțite în patru mari secții : 1. Teologia biblică, 2. teologia sistematică, 3. teologia practică sau aplicată, 4. teologia istorică.

În **TEOLOGIA BIBLICĂ** se includ următoarele discipline : recenziile Bibliiei, isagogia Noului și Vechiului Testament, limba ebraică, limba greacă, exegeza Noului și Vechiului Testament, biblia Noului și Vechiului Testament.

TEOLOGIA SISTEMATICĂ cuprinde : enciclopedia teologică, dogmatica, etica, filozofia religiei, recenziile confesiunilor.

În **TEOLOGIA PRACTICĂ** sau **APLICATĂ** se includ : omiletica, liturgica, poimenica, catehetica, kybernetica (administrația cultică), dreptul bisericesc, cîntare și muzică bisericească.

TEOLOGIA ISTORICĂ are următoarele discipline : istoria bisericească universală, istoria religiilor, istoria protestantismului (bisericele protestante din țară) și ecumenica (istoria mișcării ecumenice).

În afară de aceste discipline se mai predă limba română, o limbă modernă (germană sau engleză, la alegere) și limba latină.

Despre corpul profesoral pot spune că este un colectiv bine instruit, toți avînd titlul de doctori în științele teologice. Sînt amabili și înțelegători, iar la unele discipline specifice sîntem chiar solicitați să prezentăm și punctul nostru de vedere. Nu există secție fără frecvență la institut, deci — pe lingă activitatea noastră pastorală — trebuie să participăm zi de zi și la cursuri,

cu excepția zilei de Sîmbătă, cînd nu se țin cursuri, și a zilelor cînd avem obligații stringente în timp.

Ce ajutor practic am primit prin studiile teologice ?

În primul rînd contactul cu alte crezuri m-a ajutat să-mi cristalizez propria mea convingere. Valoarea unui lucru poate fi apreciată în comparație cu lucrurile asemănătoare. Valoarea și justetea unei doctrine, a unui principiu poate fi determinată mai real prin raportarea sa la altele. Acesta este un folos de importanță capitală.

Un alt ajutor enorm care mă fascinează, este contactul nemijlocit cu limbile originale ale Bibliiei. Chiar dacă la vîrsta mea învățarea unei limbi noi prezintă o problemă, totuși mă pasionează să citeșc și să înțeleg Cuvîntul lui Dumnezeu așa cum a fost scris în original, fără interpunerea unor interpreți. Care dintre cele două limbi este mai grea ? Sînt de acord cu profesorul nostru : „După un an de studiu al limbilor ebraică și greacă veți constata că nici greaca nu este... mai ușoară decît ebraica!“ Ebraica se citește mai greu, însă limba în sine este mult mai simplă, dar mai expresivă decît limbile indo-europene. Citirea greacă este mai ușoară. Însă gramatica ei este mult mai complicată, chiar în cazul celui mai simplu dialect grecesc, COINE, în care s-a scris Noul Testament. Mie îmi plac ambele limbi deopotrivă.

Un ajutor de seamă este și exegeza pentru mine. Cînd încep să te descurci în ebraică și în greacă, este o delectare să lași să-ți vorbească textul original cu toate nuanțele sale intraducibile, dar comentabile. Astăzi nu se mai poate concepe un comentariu biblic fără exegeza și analiza circumspectă a textului original și fără cunoașterea istoriei epocii respective.

Cursurile de istorie bisericească universală, prezentate de un savant în materie, m-au copleșit nu numai prin înalta lor ținută academică, dar și prin conținutul lor clar și atocuprinzător. De asemenea am urmărit cu cel mai viu interes admirabilele cursuri de istorie a religiilor și aștept cu legitimitate nerăbdare cursurile de sistematică.

Nu pot neglija nici surpriza plăcută pe care mi-a provocat-o cursul foarte evanghelic de omiletică, susținut de eminentul nostru profesor în spiritul renașterii, sub mottoul „SOLA SCRIPTURA“. Dacă am avut de nenumărate ori senzația că ascult prezentarea cursului unui coreligionar al meu, aceasta se datorește faptului că necunoscîndu-ne, am socotit că am fi mai distanți decît sîntem !

Voi mai aminti și faptul că de mai bine de 30 de ani plănuiesc să mă pun la punct cu profeții mici, spre a le cunoaște conținutul mai

temeinic, dar nu am avut niciodată timp pentru așa ceva. Acum însă pentru examenul de scripturistică am reușit să-mi realizez (vrînd-nevrînd) vechea dorință.

Cînd ne-am înscris la facultate cu fratele Timiș Alexandru, ne-am hotărît să facem tot posibilul și în ciuda multiplelor noastre preocupări, să ne ținem de învățătură. Socoteam că nu numai învățăm, dar și reprezentăm...

Trebuie să mă refer și la spiritul colegial existent între studenții diferiți în convingeri, în experiență și în vîrstă. Nu numai noi, ci cred că și corpul profesoral al institutului aștepta cu neliniște plină de curiozitate evoluția rapoartelor și a contactelor noastre cu studențimea mai tînără. Dar pot afirma cu toată convingerea că între noi s-a înfiripat un spirit colegial de încredere reciprocă și de întrajutare.

Aș mai aminti și biblioteca cu care este dotat institutul. Toți studenții la începutul anului școlar primesc în custodie cite o biblie ebraică și una greacă, iar cei dornici, pot avea și una bilingvă (greacă-latină). Limbile biblice se învață din Scripturi, ceea ce este un câștig imens, mai ales pentru noi pastorii, care putem pune în aplicare imediat cele învățate. În bibliotecă ne stă la dispoziție o literatură bogată, iar cei care cunosc vreo limbă modernă, se pot delecta în alegerea celor mai potrivite izvoare. Comentariile și lexicoanele se folosesc numai în sala de lectură, dar celelalte cărți de specialitate se împrumută studenților și pentru uzul din afara institutului. Biblioteca posedă circa 65—70.000 de titluri în limbile de mare circulație, și este cu adevărat un „paradis“ spiritual pentru studenții dornici să-și îmbogățescă cunoștințele teologice. Toate cultele sînt reprezentate în bibliotecă prin lucrări valoroase, mai puțin cultul adventist a cărei bogată literatură lipsește, poate... depinzînd chiar de noi, adventiștii. Ar fi de dorit să suplinim această lipsă...

Pentru motivele mai importante înșirate mai sus, consider că merită efortul de a studia și a ne însuși cunoștințele teologice temeinice, care se pot răsfrînge în mod favorabil asupra activității noastre de pastori, și — poate — vor anima apariția unor lucrări de specialitate (de ce să nu anticipăm ?) în cadrul cultului adventist, cerute în mod stringent a fi concepute la un nivel adecvat al dezvoltării actuale a teologiei.

Pastor,
Vilhelm Moldovan

Continuăm analiza legăturilor dintre Mihail Belina Czechowski și serva Domnului, E. G. White.

În primăvara anului 1860, M. B. Czechowski s-a hotărât subit să părăsească nordul statului New York și să se mute în orașul New York, împreună cu întreaga familie, pentru a continua aici activitatea sa. Această mutare grăbită se pare că a fost determinată de știrea primită de acesta din Polonia și care îi anunța moartea, cu cîțiva ani în urmă, a părinților săi. Aceasta a fost o lovitură grea pentru Czechowski, care avea o afinitate familială foarte puternică. El simțea nevoia să fie mai aproape de compatrioții săi și de aceea s-a stabilit la New York unde trăiau mulți polonezi.

Aici, mai mult ca pînă atunci, avea nevoie de sprijin financiar. Remarcăm faptul că revista „Review and Herald“, din acel timp, consemnează sprijinul dezinteresat și cald pe care familia White i l-a acordat. Cu toate acestea, James White începe să aibă unele îndoieli în legătură cu activitatea lui Czechowski la New York și implică și cu ajutorarea lui. Se pare că fratele James White, un om energic, întreprinzător, activ, a fost profund dezamăgit de modul în care mergeau lucrurile la New York. James White considera că mutarea lui Czechowski la New York din proprie inițiativă, fără o sfătuire cu frații, arăta lipsa de colaborare și integrare în spiritul ce începea să se înfiripe și era la lucru, datorită activității uriașe a fratelui White, spiritul organizatoric. Fratele White, conducătorul unanim recunoscut al mișcării advente, a reproșat fratelui D. T. Bourdeau, într-o scrisoare, făcîndu-l vinovat pentru prezența lui M. B. Czechowski la New York.

Fratele D. T. Bourdeau răspunde în scris fratelui James White, scrisoare ce este publicată în „Review and Herald“

din 18 iunie 1861 și în care se spune: „Sînt cu totul de acord cu remarcă dv. în legătură cu fratele M. B. Czechowski și afirm aici că n-am știut că el intenționează cu tot dinadinsul să meargă la New York, pînă cînd și-a expus planurile atît de convins de ele, încît nimeni nu i le-a mai putut schimba“. Dar la New York, situația lui Czechowski mergea din rău în mai rău, așa încît fr. D. T. Bourdeau a propus mutarea lui în statul Vermont, ceea ce s-a

M. B. Czechowski

și

E. G. White

(II)

și realizat. De fapt, chiar Czechowski va recunoaște mai tîrziu (martie 1864) într-un articol publicat în revista „World's Crisis“ că „lucrarea lui în orașul New York a fost un eșec“ și că dorea cu putere să meargă în Europa.

În acest timp, serva Domnului îi scrie o scrisoare care aruncă o lumină puternică atît asupra evenimentelor ce au anticipat plecarea lui Czechowski spre Europa, cît și preocuparea servei Domnului de acest s'ujitor al lui Dumnezeu.

Această scrisoare de șap'e pagini, adresată personal lui M. B. Czechowski, este plină de indicații personale pentru el, de mustrări, de reproșuri, avertizări și sfaturi, precum și de explicații cu privire la împrejurările în care a lucrat Czechowski. Citind scrisoarea nu poți decît să-ți amintești de cuvintele vizionarului Ioan din

Apoc. 3,19: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de rîvnă dar, și pocăiește-te!“

Este impresionantă autoritatea divină care străbate prin această scrisoare. Expresii ca: „mi s-a arătat... am văzut“, vizează în mod categoric izvorul soliiilor pe care le primea, un izvor cu mult mai înalt decît cel omenesc.

Scrisoarea începe astfel: „În viziune... mi s-a arătat că mutarea ta la New York a fost o greșală, că ai urmat propria ta judecată. Ai privit cu neîncredere pe toți aceia în care ar fi trebuit să te încrezi și a căror judecată și-ar fi fost de ajutor“.

Este interesant că serva Domnului a avut această viziune cu privire la M. B. Czechowski în anul 1861, august 3. De ce oare serva Domnului n-a pus mai devreme în fața lui cele ce i-au fost descoperite în viziune?

Mai întii trebuie să reținem faptul că în această viziune serva Domnului a primit solii cu privire la o gamă variată de probleme legate atît de viața bisericii, cît și referitoare la anumite persoane. Cum știm, era în natura indicațiilor divine ca descoperirile să fie date cu mult timp înainte ca ele să fie necesare. De obicei, serva Domnului uita (i se ștergeau din minte) scenele văzute, dar care vizau evenimente viitoare, evenimente ce-i reveneau în memorie atunci cînd evenimentele vizate deveneau actuale. Actualitatea soliiilor servei Domnului pentru persoanele ce se aflau în momente de criză sau către biserica întregă, sînt — fără îndoială — uimitoare. Un astfel de caz este și fratele Czechowski. Czechowski se afla pe punctul de a rupe legătura cu Biserica AZS și a se angaja încă odată pe calea ce în trecut îi adusese numai greutăți și neazuri. Scrisoarea serei White descoperă faptul că Czechowski nutrise anumite simțăminte față de unii frați... privindu-i cu neîncredere și suspiciune.

O altă parte a scrisorii se ocupă de unii sfătuitori răi, pe care Czechowski îi avusese la

New York. Ea condamnă lenevia și sfătuieste la muncă și corectitudine.

Apoi ea continuă arătînd unele slăbiciuni ale lui M. B. Czechowski. Ea spune: „Tu nu ai un bun discernămint. Te încrezi în persoane în care n-ar trebui, numai pentru faptul că dau pe față un zel fals, în timp ce pe cei în care te-ai putea încrede nu-i apreciezi. „Necazurile pe care el le-a avut s-au datorat în mare măsură căii lui independente de a rezolva problemele și lipsei de bunăvoință și discernămint, în a asculta sfatul fraților. Serva Domnului îl sfătuieste: „Dacă vei continua să plănuiști și să-ți urmezi propria ta judecată, îți vei împovăra frații și le vei obosești răbdarea“.

Pentru el, mai erau primejdii și de altă natură. I s-a atras atenția asupra faptului că unii oameni îl vor determina să rupă legăturile cu biserica AZS. Serva Domnului îi spunea: „Aceia care te vor sfătui în acest fel sînt instrumentele lui Satan. Ținta acestora ... este să-ți înstrăineze inima de acest popor... să te unești cu planurile lor, iar cînd nu-și vor atinge planurile cu tine, te vor părăsi spunînd că i-ai dezamăgit, iar tu și familia ta veți suferi“.

Scrisoarea are și o parte încurajatoare. Ea scria: „Zelul tău este bun. Te străduiești să vezi lucrarea înaintînd. Ești conștiincios și deplin cinstit înaintea lui Dumnezeu“.

Serva Domnului îi dă cîteva sfaturi directe și anume:

1. Fă tot ce poți acolo unde te afli.
2. Fii gata să urmezi calea deschisă de providența lui Dumnezeu.
3. Nu merge pe propria ta cale.
4. Pentru a evita dezamăgirea, umblă cu prevedere și siguranță.
5. Mulțumește-te să faci ceea ce dorește Dumnezeu, urmînd căile deschise de providența Sa.
6. Sfătuieste-te cu frații cu experiență.

I s-a dat în deosebi sfatul să umble cu prevedere, datorită stării familiei sale: „Copiii tăi“, spunea dînsa, „au nevoie de grija unui tată. Învață-i să se obișnuiască cu munca. Nu fii prea grijuliu ferindu-i de greutăți. Învață-i puterea răbdării. Învață — pe cît este posibil — să fie de folos, în mod deosebit pe fiul tău mai mare“.

„Dacă Dumnezeu are pentru tine un plan deosebit de adus la îndeplinire, El îți va deschide calea, și nu numai că îți va arăta datoria în acea problemă, ci El va instrui și biserica. Lasă poverile asupra acelor care te ajută cu rugăciunile și mijloacele lor“.

Scrisoarea se încheie cu un apel adresat lui Czechowski ca el să fie gata să se corecteze și să primească mustrarea, iar acolo unde este în primejdie, să fie gata să se schimbe.

Sîntem uimiți de duritatea sflaturilor date. Deși nu avem nici o informație referitoare la reacția lui Czechowski la scrisoarea servei Domnului, se pare că el a continuat a merge pe drumul său, urmîndu-și planurile sale, avîndu-și propriul său vad. S-a alăturat (contrar sfatului) adventiștilor de ziua întii și a venit, ca misionar al lor, în Europa. În ciuda tuturor sflaturilor primite, a vrut el oare să dovedească că este în stare să se conducă singur fără a ține seama de sflaturile valoroase primite?

Un lucru rămîne valabil și anume, că el a sfidat toate sflaturile și și-a urmat drumul și destinul său, așa cum și l-a făurit. Și totuși Dumnezeu l-a binecuvîntat. Lucrarea lui în Europa, deși foarte sinuoasă și plină de meandre, inconsecvențe și jertfe, a constituit o binecuvîntare.

De fapt, Czechowski a fost o fire prea independentă pentru a putea primi sfat de la cineva. Era prea nerăbdător, și de ce nu, neîncrezător spre a lăsa ca Dumnezeu și biserica să-i desăvîrșească planurile. El nu-și dădea bine seama de faptul că

pentru întinderea hotarelor bisericii era nevoie de colaborarea tuturor. Dacă el ar fi luat seama la cuvîntul servei Domnului, cît de mult ar fi realizat, avînd în vedere calitățile lui evanghelistice unanim recunoscute și anume: stăruința, credința și urgența vestirii soliei. Aceste calități l-au făcut în stare să lupte împotriva a mii de piedici, dar el le-a înfruntat singur. Cu cît mai mare ar fi fost rezultatele activității sale, dacă s-ar fi mișcat împreună cu biserica, cu organizația, în colaborare cu frații săi. Dar pentru el aceasta a fost de nerealizat. Totdeauna a fost sub presiunea timpului care i se părea că este prea scurt și a unei poveri lăuntrice de a vesti solia Evangheliei, încît a considerat că nimeni nu mai este conștient de povara aceasta și a „alergat“ de unul singur, ignorînd organizația și pe frații lui. Această izolare, această neputință de a lucra în cadrul unor reguli, a unei organizații, neputința de a accepta conducerea fraților lui, l-au făcut să se zbată singur cu problemele vieții, cu problemele familiale și cu problemele lucrării pe care a făcut-o numai așa cum a conceput-o el, toate acestea zdrobindu-l în final.

Dacă ar fi dat ascultare sflaturilor servei Domnului, dacă ar fi luat seama la avertizările și mustrările trimise și și-ar fi coordonat acțiunile și planurile sale cu activitatea și planurile bisericii și s-ar fi încadrat organizației bisericii, dacă ar fi fost gata să recunoască pe alții mai presus de el, am fi avut în fața noastră un portret strălucit al acestui singuratic alergător. Rezultatele ar fi fost pe măsura unei astfel de activități. Cît de valabile sînt pentru el, ca și pentru noi toți cuvintele lui Iosafat... „Incredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți, incredeți-vă în proorocii Lui și veți izbuti“ (2 Cron. 20,20).

D. Popa

legământ" (Ev. 7:22; 9,16). În vechiul sistem ceremonial, iertarea păcatelor era garantată pe baza singelui Mielului lui Dumnezeu, care avea să fie vărsat. Singele animalelor era fără de putere ca să îndepărteze păcatele. Singele jertfelor era numai simbolic, arătând spre moartea Domnului Hristos. Dacă Domnul Hristos nu și-ar fi dat viața, iertarea oferită sub vechiul legământ n-ar fi fost validată.

„În adevăr, acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut" (v. 16). „Moștenirea veșnică" menționată în versetul 13 sugerează ideea unui testament. Expresia „trebuia să aibă loc moartea celui ce l-a făcut" reamintește faptul că după cum Domnul Hristos a murit lăsându-ne o moștenire, tot astfel



în primul legământ a avut loc o moarte și această moarte constituia ratificarea legământului (Ex. 24,5-8). Autorul, așa cum am văzut mai sus, putea folosi fie expresia „legământ", fie „testament". Aici, el atrage atenția asupra faptului că „testament" înfățișează mai bine gândul său.

Un testament nu devine eficient decât după moartea celui care l-a făcut. Este deci necesar ca să aibă loc moartea celui ce face testamentul. În Vechiul Testament, ratificarea prin sînge, a fost declarația oficială cum că legământul era în vigoare și că termenii lui au devenit efectivi, ceea ce este valabil și în Noul Legământ.

EXEGET

„El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dinții au trecut." (Apoc. 21,4).

Atunci cînd lui Ioan i-a fost arătat un cer nou și un pămînt nou, și a văzut noua cetate a Ierusalimului coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, prin inspirație a rostit această măreață asigurare — speranța învierii — ce formează și astăzi temelul încurajărilor noastre, atunci cînd cu inimi întristate conducem pe cei dragi pînă la pragul mormîntului, spre a-i așeza acolo. În această sfințită și sigură speranță, mulți au fost conduși la locul odihnei lor temporale și în cursul acestui an pe care l-am încheiat. Deoarece spațiul nostru este restrîns, spicim doar cîteva nume din cele multe, reamintind că acolo sus, în cărțile cerului au rămas scrise nu numai numele și datele lor ci și caracterul lor în mod surprinzător de amănunțit.

Astfel, în ziua de 18 februarie 1978 s-a stins din viață fratele **Ciuhat Gheorghe** din comunitatea Bucșești, jud. Bacău. Credincios hotărît și statornic, primește în anul 1928 creștină adventă, pentru cauza căreia se consacră. S-a distins în multe virtuți printre care și aceea a inițiativei pentru construcția Casei de Rugăciune din localitate, care există și astăzi. Ca prezbiter al acestei comunități încă de la înființarea ei s-a distins prin destoinicia și priceperea sa în toate lucrările bune. A rămas ca o plăcută aducere aminte, în inimile tuturor celor ce l-au cunoscut.

Sora **Rozalia Dobre**, soția pastorului-pensionar Toma Dobre, ne-a părăsit la data de 10 aprilie 1978 după o lungă și grea suferință. A fost o bună creștină și o adevărată mamă în Israel, o bună pildă în rândurile bisericii noastre.

Ca soție de pastor, a dovedit înțelegerea răspunderilor soțului ei fiind la înălțime în toate privințele și nu a produs nimănui dezamăgiri. Fire liniștită și împăciuitoare, a fost de mult ajutor bisericii făcînd o bună lucrare pentru Dumnezeu. A fost înmormîntată în cimitirul din Craiova.

La data de 24 iulie 1978, a încetat din viață doar la un scurt timp după soția sa, fr. **Benga Andrei** din comunitatea Lupoia, jud. Gorj. A fost un slujitor sincer și devotat

Evangeliciei, care a iubit lucrarea lui Dumnezeu. Pastorul comunității sale a caracterizat familia sa ca fiind „o familie de credincioși minunați", și nu ne îndoiim că aceasta a fost și realitatea. Nelipsiți de la Casa de Rugăciune, această familie ne-a lăsat un exemplu vrednic de urmat.

Cu multă tristețe înscrîm în aceste pagini și dispariția soriei **Aneta Văcăreanu**, soția pastorului-pensionar Artur Văcăreanu. Născută în anul 1898, încheie ochii exact după ce a împlinit vîrsta de 80 de ani. Fire deosebită prin spiritul ei plin de răbdare, blîndețe și resemnare, a activat în multe domenii ale bisericii mai ales în cercul de binefacere, aducînd în felul acesta un aport deosebit. Mult slăbită fizic și suferindă, în ultimul timp, n-a încetat în nici un fel să lucreze pentru nevoiași și să încurajeze pe aceia care veneau să o viziteze pe patul suferinței ei. Și împăcată cu Dumnezeu, avînd adînc în sufletul ei încrederea deplină că va fi rechemată la viață cu Hristos. A închis liniștit ochii în dimineața zilei de 11 sept. 1978.

Un somn dulce și odihnitor este cu adevărat trecerea la odihnă a copiilor lui Dumnezeu care își închină pe deplin viața cauzei Sale.

Deși tîrziu, consemnăm totuși cu regret dispariția prematură a fratelui **Ichim Gabriel**, membru al comunității Galați. Tinăr fiind, născut în anul 1943, medic de profesie, s-a distins prin virtuți alese, una dintre acestea fiind dragostea sa pentru semenii săi. Un tragic accident a pus capăt firului vieții sale, dar nu și bunului lui exemplu, vrednic de urmat.

Ne întristează întotdeauna conținutul acestei rubrici dar speranța revederii cu toți cei dragi la Marea de Cristal, este pentru noi o speranță vie care ne însuflețește și întărește ca să putem depăși tristețea, dezamăgirea și suferința, astfel încît ceea ce pare o înfrîngere, să fie o biruință, căci în curînd moartea va fi înghițită de biruință. „Ferice de morții care mor în Domnul!"

Redacția



Întrebări și RĂSPUNSURI

Continuăm a răspunde întrebării în care ni se cerea: „Care este semnificația textelor din 1 Corinteni 16,1—2; Fapte 20,7—11 și Apocalips 1,10. Nu demonstrează oare ele că păzirea de către Biserica A.Z.S. a Sabatului Zilei a Șaptea, este perimată pentru că, „cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi?” (Curierul Adventist nr. 7—8/1978).

Încheiem răspunsul la această întrebare, ocupându-ne de textul din Apocalips 1,10:

„În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe”.

Al treilea pasaj cheie al Noului Testament folosit foarte mult pentru susținerea și apărarea originii apostolice a observării duminicii, se găsește în textul ce face obiectul prezentului studiu (Apoc. 1,10). Apostolul Ioan, era exilat în insula Patmos „din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos” (Apoc. 1,9). Importanța acestui text derivă din faptul că este primul loc din literatura creștină unde este menționată „Ziua Domnului”.

Problema ce se pune este aceea de a stabili, în lumina acestui text, și a contextului său, dacă Ioan a fost „în Duhul” într-o zi de duminică, într-un timp când, așa cum susține O. Cullmann: „Comunitatea creștină era adunată laolaltă ca să se închine”, sau dacă această expresie are o însemnătate deosebită. De fapt, unii teologi și cercetători, cum ar fi și B. Allo, susțin că „Ziua Domnului nu este marea zi sau 'Ziua lui Yahweh', ocazie cu care profetul a fost luat în viziune... ci mai degrabă duminica, 'ziua învierii Domnului'” (L'Apocalypse pag. 11/1933). Un altul, Wilfrid Stett spune că, de fapt Apoc. 1,10, trebuie să fie considerat ca fiind primul exemplu de un nume creștin dat primei zile a săptămînii, ziua închinării creștine. Cu toate acestea, cel puțin două alte interpretări posibile ale expresiei „Ziua Domnului” au fost recunoscute și apărute de către teologi. Recent, unii au sugerat ideea că expresia nu se referă la obișnuita zi de duminică, ci la duminica — Paștelui, și că la această sărbătoare anuală a învierii Domnului Hristos, Ioan „a fost în Duhul”. O a treia interpretare este aceea că expresia „În Ziua Domnului” este echivalentă „Zilei Domnului” din Vechiul Testament, înțelesă ca fiind ziua escatologică a Parousiei Domnului Hristos și a judecării Lui. În acest caz, vizionarul Ioan se găsește dus de către Duhul în condițiile glorioasei zile ale venirii Sale, și de aici, din acest loc i se prezintă, prin simboluri profetice, evenimentele ce vor avea să precedă venirea de a doua oară a Domnului. O scurtă trecere în revistă a dovezilor prezentate pentru susținerea acestor trei interpretări este necesară studiului nostru, mai înainte de a face o declarație conclusivă cu referire la însemnătatea acestei expresii.

DUMINICA — Identificarea duminicii cu „ziua Domnului” se bazează nu pe dovezile interne ale Apocalipsului, sau pe restul Cărilor Noului Testament, ci pe trei mărturii patristice din secolul al doilea și anume, pe DIDACHILE 14,1; pe Epistola lui Ignatius către Magnesians 9,1; și Evanghelia lui Petru 35,50. Din aceste trei mărturii, numai în Evanghelia lui Petru duminica este în mod neîndoios vizată prin termenul „a Domnului”. În două versete diferite el spune:

„Acum, în noaptea în care ziua Domnului se ivea... în ceruri s-a auzit o voce puternică”, (v. 35). „Disde-diminează în ziua Domnului, Maria Magdalena... a venit la mormînt” (v. 50—51). În această Evanghelia apocrifă, datată în a doua parte a secolului al doilea, folosirea formei prescurtate „a Domnului” fără substantivul zi, implică o folosire de acum obișnuită a termenului.

În Didahiile 14,1, cum și în Epistola către Magnesians 9,1, așa cum se poate vedea, adjectivul „a Domnului” se pare că nu implică și substantivul „zi”.

Acest deosebit de important pasaj din Didahiile 14,1 sună cam așa: „Și în conformitate cu domneasca (zi) a Domnului (Lord's of the Lord — grecește „Kata Kūriakén dé Kūriu) adunați-vă laolaltă, frîngeți piinea, luînd Sfînta Cină (Euharistia) după ce v-ați mărturisit păcatele, pentru ca jertfa voastră să fie curată”. Expresia „a Domnului Dumnezeu” este enigmatică și trei soluții de bază se avansează pentru clarificarea însemnătății ei: 1) J. B. Audet înlocuiește expresia „a Domnului”, cu „zi”, traducînd pasajul respectiv în felul următor: „În Ziua Domnului adunați-vă laolaltă...” 2) C. W. Dugmore arată că „deoarece fiecare duminică este „Ziua Domnului”, „duminica Domnului” nu poate însemna decît duminica în care El S-a ridicat din morți (duminica-Paştelui) 3) Jean Baptiste Thibaut arată în mod convingător că expresia „a Domnului” este folosită ca un adjectiv și nu ca un substantiv și că deci, în consecință problema nu este timpul, ci modul celebrării Sfîntei Cine. „Dacă ar fi fost o problemă de timp, în acest caz geniul limbii grecești ar fi cerut în mod foarte simplu folosirea, în acest caz a dativului „te kūriakén”. Prepoziția „kata” marchează aici o relație de conformitate. În consecință expresia implicată aici și căreia se aplică „Kūriaken” nu este ziua (heméran) ci un alt termen care poate fi foarte ușor găsit, și anume, expresia „doctrină” (didachéu) expresie prezentă în titlul lucrării.” În acest caz fraza respectivă din capitolul 14 ar putea fi tradusă astfel: „În conformitate cu doctrina suverană a Domnului...” Noi subscriem la această interpretare a lui Thibaut pentru următoarele motive: 1) Capitolul 14 nu se ocupă cu problema timpului ci cu cele ce trebuie aduse la îndeplinire înainte de Sfînta Cină, și anume, la mărturisirea păcatelor (14,1) și împăcarea cu aproapele (14,2); 2) Cîtatul nu subliniază un anumit timp (în fiecare loc și în orice timp), ci modul în care trebuiau aduse jertfele (aduceți-Mi o jertfă cerută) (14,3); 3) Didahiile conțin numeroase sfaturi și avertizări de a acționa „în conformitate cu porunca sau doctrina (1,5; 2,1; 4,13; 6,1; 11; 13,6). 4) Avînd în vedere faptul că autorul Didahiilor dorește să-și justifice sfaturile sale cu autoritatea





Domnului, el stabilește o relație de conformitate și nu de timp; 5) Didahiile 14.1 este legată prin conjuncția — și — (de) de capitolul precedent, care se încheie cu sfatul de „a da” în conformitate cu porunca” (13.7). Repetarea expresiei „în conformitate cu” a putut să determine omiterea expresiei de „poruncă” sau „doctrină”. 6) Didahiile sfătuiesc să „fiți adesea strânși laolaltă” (16.2). Aceasta cu greu ar putea sugera în mod exclusiv stringerea acestora laolaltă duminică.

În principal se înfățișează modul celebrării Sfintei Cine și anume, „în conformitate cu doctrina sau porunca Domnului”. În alt pasaj Ignatius nu tratează prin contrast astfel de zile, ci el subliniază mai degrabă moduri de viață. Referirea imediată la profeții Vechiului Testament, și absența substantivului „zi” (hemera) îndreptățește expresia „viața Domnului”, ca o traducere cu mult mai plauzibilă decât „Ziua Domnului”. Există totuși, începând cu ultima parte a secolului al doilea, exemple de netăgăduit în care expresia „ziua Domnului” sau simplu: „a Domnului”, este folosită ca o indicare obișnuită a zilei de duminică.

Latura dificilă a problemei este aceea și anume... a fost oare duminică desemnată ca „Ziua Domnului” la sfârșitul primului secol când a fost scrisă cartea Apocalipsei, sau acest nume a apărut mai târziu? Că adjectivul „kuriakós” a fost cunoscut atunci, faptul acesta este atestat de inscripțiile monumentale a perioadei imperiale unde însemnează „imperial”. Expresia „Domnul” (Kuriós) a fost folosită pentru împărat, substantiv cu un titlu pentru sine și adjectiv pentru ceea ce aparține de el. Folosirea acestor două termene, așa cum a fost subliniat de către A. Deissmann, înfățișează un remarcabil paralelism între limbajul creștinismului și vo-

cabularul oficial al legii imperiale. Trebuie totuși notat faptul că creștinii nu transferau astfel de titluri Domnului Hristos numai ca o reacție față de cultul imperial, deoarece ei erau cu totul familiari cu numele „Domnul” (Kuriós). Prin Noul Testament în limba greacă (LXX = Septuaginta) unde el este folosit în mod constant ca cel mai obișnuit nume al lui Dumnezeu.

Nu s-a găsit nici o indicație a existenței unei imperiale „Zile a Domnului” în condițiile păgânismului care ar fi putut servi ca o analogie exactă pentru cel al creștinismului. Cu toate acestea s-a sugerat adesea faptul că creștinii au născocit expresia „Ziua Domnului” ca un protest conștient față de „Ziua Împăratului”. (Sebasté heméra), care se pare că se observa în fiecare lună, sau în fiecare săptămână. Folosirea expresiei „Ziua Împăratului” este confirmată în Asia Mică, și acest lucru este semnificativ, deoarece acolo a apărut și s-a folosit pentru prima dată expresia „Ziua Domnului”. R. H. Charles explică acest punct de vedere spunând: „Tot așa cum prima zi a fiecărei luni, sau o anumită zi a fiecărei săptămâni, era numită „Ziua Împăratului”, tot astfel nu va fi decît natural pentru creștinii să numească prima zi a fiecărei săptămâni, asociată așa cum este ea, cu evenimentul învierii Domnului cum și cu obișnuința creștinilor de a se aduna laolaltă pentru a se închina în ea, ca „Ziua Domnului”.

„În timp ce este plauzibil să susținem că adorarea Împăratului ca „Domn” (Kuriós) a determinat pe creștinii să aplice termenul în mod exclusiv numai Domnului Hristos, este foarte greu să vezi o legătură între ziua „Împăratului” și creștinismul ca „Zi a Domnului”. În primul rînd pentru că așa cum nota G. Thieme, nu se poate dovedi „că Ziua Împăratului” este echivalentă cu începutul lunii. Și chiar dacă acest lucru ar putea fi stabilit, ciclul timpului ar continua să fie diferit. În al doilea rînd, pentru că cele două adjective „Imperial” (Sebastós) și „a Domnului” (Kuriakós) sînt în mod radical diferite. Așa cum observă W. Rordorf, dacă există o legătură între cele două expresii „atunci cineva ar trebui să aștepte ca în primul rînd titlul „Sebastós” prin contrast, ar fi trebuit de asemenea să se fi aplicat Domnului Isus.

Mai mult, chiar existența unei perioade „zile a Împăratului” cu greu ar putea constitui un motiv suficient pentru a schimba ziua de închinare de Sîmbăta, duminică și apoi s-o numești pe ultima ca „ziua Domnului, spre a o deosebi de „Ziua Împăratului”. Printr-o acțiune de felul acesta creștinii ar fi provocat resentimentele vecinilor lor păgîni. Tocmai lucrul pe care ei se străduiau să-l evite. Deci, putem trage concluzia că creștinii foloseau această expresie nu ca ceva opus zilei Împăratului (Ziua lui

Augustus), ci ca o expresie a credinței în Domnul lor, un titlu adînc înrădăcinat în Vechiul Testament.

Problema ce încă ne stă înaintea este aceea de a fi siguri dacă expresia „Ziua Domnului” putea fi folosită mai înainte de sfârșitul primului secol, ca o denumire obișnuită a săptămînii zi de duminică. W. Stett prezintă explicații lingvistice și teologice cu care apără acest punct de vedere. Adjectivul „al Domnului”, notează el, a fost folosit de primii părinți (pînă la anul 450 d Hr.) însemnînd „aparținînd lui” sau „dat de către...” Domnul Hristos. Aceasta va implica faptul că prima zi a săptămînii aparține Domnului și va fi ziua instituită de Domnul Hristos; zi ce a constituit darul Său făcut Bisericii. Adesea el argumentează că „învierea proclamată pe Domnul Hristos ca Domn”, iar în Apocalipsa Ii este dat titlul de „Rege al Regilor și Împărat al Împăraților” (Apoc. 19.16). Și el spune în concluzie:

„În Ziua Domnului ei nu numai că vor proclama pe Domnul Hristos ca Unul care la înviere ni S-a înfățișat ca Domn, ci de asemenea privind înainte către finalul Său triumf în Parousia. În Ziua Domnului nu va fi numai proclamația „Isus este Domnul”, ci de asemenea strigătul triumfal — Maranatha! Amin, vino Doamne Isus”.

O astfel de formulare pozitivă și atocuprinzătoare a teologiei duminicii trezește în adevăr admirația. Dar această interpretare reflectă ea oare gîndirea timpurilor apostolice, sau este o construcție teologică mai târzie. În studiul nostru trecut, referitor la rolul învierii, apariția Domnului Hristos în legătură cu originea duminicii, n-a găsit nici urmă, în timpurile apostolice, de o comemorare săptămînală sau anuală a învierii Domnului. Chiar motivărilor teologice ulterioare care apar în documente cum ar fi cele ale lui Barnaba și Jusin Martirul., le lipsesc un punct de vedere așa de organic cu privire la ziua duminicii.





Grupul participanților la ședința Comitetului Diviziunii Euro-Africa ținută la Berna între 7—16 noiembrie 1978 (vezi pag. 16)

Explicațiile lor sînt de fapt de natură diferită, și care derivă din surse divergente. Învierea Domnului în sine este numai timid menționată. Noi nu putem deci în mod legitim să determinăm însemnătatea expresiei „Ziua Domnului” sprijinindu-ne pe explicațiile și pe folosirea ei de mai tîrziu. Acest fapt este în mod deosebit adevărat, așa cum vom vedea în lumina schimbărilor ce au avut loc în prima parte a secolului al doilea în reevaluarea creștină a iudaismului și păzirea religioasă a acestuia.

Pentru noi rămîne să definim însemnătatea expresiei „Ziua Domnului” din Apoc. 1,10, numai în lumina textului, a contextului și a învăturii Noului Testament. Admițînd faptul că Văzătorul intenționa să arate că într-o zi de duminică el a fost răpit de către Duhul, ar fi desemnat el oare o astfel de zi ca fiind „ziua Domnului”? Pentru că în Noul Testament această zi este totdeauna numită „prima zi a săptămîinii”, nu este totuși ceva străin ca, chiar în acest loc scriito-

rul să folosească o expresie diferită care să se refere la aceeași zi? Și ceva cu mult mai important, dacă așa cum susțin mulți exegeți, apostolul Ioan a scris aproximativ cam în același timp atît Apocalipsa, cît și cea de a patra Evanghelie, atunci n-ar părea rezonabil să așteptăm de la El ca să folosească aceleași expresii chiar în epistola sa, în mod deosebit atunci cînd redă evenimentele învierii și ale apariției Domnului Hristos. (Ioan 20,1,19,20).

În epistola apocrifă „Evanghelia lui Petru” scrisă cu cîteva decade mai tîrziu, reținem, de exemplu, că ziua învierii este desemnată nu ca „prima zi a săptămîinii” ci ca „a Domnului”, deoarece a devenit un termen obișnuit ce se folosește. Dacă duminica primise deja noua denumire „ziua Domnului” la sfîrșitul primului secol cînd au fost scrise atît Evanghelia după Ioan cît și cartea Apocalipsei, atunci n-ar trebui oare să așteptăm ca această nouă denumire pentru duminică să fie folosită în mod curent de către ambele lucrări, și aceasta deoarece

ele au fost, după cît se pare, produse de unul și același autor și aproximativ în același timp și din punct de vedere geografic, în aceeași regiune? Dacă un termen nou se impune și este foarte repede înțeles, un scriitor nu va produce confuzie cititorilor săi prin denumiri arhaice. Chiar mai mult, dacă noua denominațiune exista deja, exprimînd însemnătatea și natura închinării creștine, un scriitor creștin cu greu ar fi putut folosi — în mod legal — o denumire iudaică. De aceea, faptul că expresia „Ziua Domnului” folosită în Noul Testament numai de către apostolul și Vizionarul Ioan și aceasta numai în cartea sa apocaliptică și nu în Evanghelia sa unde prima zi a săptămîinii este în mod explicit menționată în legătură cu învierea (Ioan 20,1) și arătarea Domnului Isus (Ioan 20,19,26), slăbește afirmația că, „Ioan prin 'dominica dies' (Ziua Domnului) (Apoc. 1,10) dorește să arate în mod deosebit ziua în care Comunitatea celebra împreună serviciul Sfintei Cine”. (va urma) D.P.



Curierul Adoentist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa